

KOMMUNISTISK POLITIK

*Mødrene fra Plaza del Mayo -
Magten står for fald!*

Nr. 1
6. årg.
2002
4. januar -
18. januar

Støttepris 10 kr.

TEMA: KASSEROLLERNES OPSTAND - NYLIBERALISMENS FALLIT

Med pomp og pragt til Euroland s. 2 ● APK: Nytårsudtalelse s. 3 ●
Privatisering: Hvem dikterer os Arriva? s. 4 ● Dødens købmænd boomer s. 6 ●
Decentral konfliktret s. 8 ● EUs 'Terrorhitliste' s. 10 ● Nytårsstemning s. 11 ●
Eduardo Galeano: De usynlige s. 12 ● Kasserollernes opstand s. 14 ●
Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCP) om opstanden 2001 s. 15 ●
David vs. Goliath s. 17 ● Krigsforbryder fra Sorø skal vælte Saddam s. 18 ●
Indien, Pakistan og Kashmir s. 20 ● Foghs frihed til monopolerne s. 21 ●
Debat s. 21 ● Individets frihed via privatiseringer s. 24

Med pomp og pragt ind i Euroland

Den fælles EU-mønt i form af euroen er fra 1. januar 2002 en fysisk realitet. 'Historiens største pengeombytning' i 12 lande med 300 mio. mennesker blev fejret med pomp, pragt, fyrværkeri og festmusik ved årsskiftet – på borgernes regning.

Forinden har den skabt en forbrugsfest i visse kredse, som har haft travlt med at hvidvaske sorte penge i de nu snart forældede nationale valutaer. Virksomheder og butikker har haft travlt med at omregne priser til den nye møntenhed, altid med en tand opad, så den fysiske euro også betyder en bølge af prisstigninger. Og hele pengeombytningsfesten med indførelse af den ny valuta, med alt hvad dertil hører, har i sig selv kostet milliarder og atter milliarder af euro (1 euro=7,44 danske kr.).

I al hurlumhejen har man omhyggeligt fortiet det egentlige indhold i indførelsen af den fælles valuta, der både har politiske, økonomisk og 'symbolske' mål: at euroen og den økonomiske union er traktatfæstet borgerlig politik, et redskab i monopolernes hænder til at befæste og styrke deres profitter på de arbejdende befolkning – i og uden for EU. Euroens introduktion er også en triumf for nyliberalismen, der overalt i verden i disse år har trukket sine dødbærende og ødelæggende spor af fattigdom og forarmelse for de brede masser.

Med Argentina som det seneste eksempel – som offer.

Møntunionen betyder et stærkere EU. Med sine supermagtsambitioner har EU stadig ambitioner om at få euroen til at blive en international reservevaluta – dollarens kompagnon og konkurrent.

'Det er en uafvendelig proces, som begynder i morgen', sagde kommissionsformand Romano Prodi den 31. december: Det betyder både, at vejen til superstaten og supermagten EU er cementeret med euro, og at de 12 lande, der har opgivet deres nationale valutaer, er blevet knyttet sammen i et 'uopløseligt' skæbnefællesskab. For en nation uden egen valuta er ingen selvstændig nation. Det er allerede ved at blive en del af en større enhed, en delstat i Unionen.

Euroen vil sikre stabile priser i Europa, sagde Prodi også. Det er en tilsnigelse, der refererer til EU-traktaternes bestemmelse om at holde inflationen på under 2 pct. årligt.

KOMMUNISTISK POLITIK

Priserne vil stige og EU-borgernes store flertal blive fattigere, få mindre at leve for, med euroen og unionsudviklingen. For det er ikke EU's Centralbank, men monopolerne og de multinationale selskaber, som fastsætter priserne.

Euroen vil derimod betyde en forstærket harmonisering af alle elementer i EU-landenes politik, indbefattet skatte-, social- og arbejdsmarkedspolitik. På euroen er der fra starten indskrevet et opgør med den gamle socialdemokratiske velfærdsmodel, som engang fandtes f.eks. i de nordiske lande.

Den 'symbolske værdi' af euroen udtrykker Prodi med, at den vil give EU-borgerne 'en større identitet'. Den fælles mønt skal bidrage til at udvikle gode EU-borgere. Den er i sig selv god propaganda for Unionen. At øl eller mælk betales med euro på mere end 12 forskellige sprog, vil skabe et fællesskab, som EU's politik hverken har gjort eller vil kunne gøre.

Danske unionspolitikere spekulerer også i denne effekt, når de siger, at danskerne vil blive overbevist om euroens praktiske værdi i løbet af få år – og så er det på tide at få omgjort resultatet af folkeafstemningen med det rungende Nej til superstaten og dens møntfod i 2000. Både Sverige og Storbritannien forbereder indtræden i Euroland – og danskerne skal tvinges med, uanset deres nej.

Til trods for, at kronen i forvejen er fast bundet til euroen, og at dansk økonomisk politik (som det meste af den danske politik) ikke længere fastlægges i Danmark, men netop i Euroland. Men Danmark har bevaret sin mulighed for en anden kurs. For at gøre sig fri af bindingerne til euroen. Alle deltagerlandene har fraskrevet sig denne mulighed og forpligtet sig til den endelige integration i den ny superstat.

For små nationer er dette nationalt selvmord. Som økonomisk instrument vil euroen ikke blive udviklet med henblik på at varetage deres interesser, men til gavn for de dominerende stormagter i EU, først og fremmest Tyskland.

Danskerne har grund til endnu engang at erindre om, at de har sagt Nej, og ruste sig til den uundgåelige kamp mod endnu en omstødelse af deres beslutning.

Fanfarerne for euroen er magthavernes og monopolernes hyldest til sig selv – på andres regning.

Redaktionen den 1. januar 2001

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.
År (26 nr.) 275 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
—
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 11. januar 2002

Nytårsudtalelse fra APK

Stop imperialismens krig!

Til kamp mod monopolernes diktatur!

Imperialismens og reaktionens kræfter har kastet verden ud i en dyster og udsigtsløs situation af krig og konfrontation. Under navn af 'terrorbekæmpelse' har en imperialistisk krigskoalition, med den amerikanske imperialisme i spidsen, skabt den mest truende situation for verden og dens folk siden den nazistiske og fascistiske trussel i 30'erne, der førte til 2. verdenskrig. Præsident Bush har proklameret, at hans 'krig mod terror' vil vare i årevis, og at den kan og vil ramme talrige lande, som USA hæfter en vilkårlig terroristbetegnelse på.

'Terrorkrigen' har givet verdens største terrorister frie tøjler: USA har allerede forvandlet det i forvejen krigshærgede Afghanistan til en sønderbombet støvhob. USA's barbariske allierede Israel har rettet sin mægtige statsterror mod det palæstinensiske folk, som i mere end et halvt århundrede har været berøvet sine legitime og internationalt anerkendte rettigheder til selvbestemmelse og en uafhængig stat.

For USA gælder det at sikre sig kontrol over tre vigtige og olierige områder: Mellemøsten, Kaukasien, Centralasien. Nu rettes opmærksomheden mod Irak som nyt krigsmål - efter en brutal økonomisk krig og blokade, der har kostet mere end 1,6 millioner irakere livet, heraf over 667.000 børn under 5 år. Endnu flere står for tur ...

USA påstår, at dets sikkerhed er truet af 'terrorisme' og af såkaldte slyngelstater. Men USA's rekordstore militærbudget på 343 mia. dollars alene i år er seks gange så stort som verdens militærmagt nr. 2: Putins kapitalistiske og imperialistiske Rusland. Og det er 23 gange så stort som de syv lande, som USA betegner som 'slyngelstater', *tilsammen*: Cuba, Iran, Irak, Libyen, Nordkorea, Sudan og Syrien. Hvem truer hvem?

De atombevæbnede og toprustedes israelske zionister påstår, at den israelske stats eksistens er truet. Derfor er terroren mod palæstinerne retfærdiggjort. Men hvem har

forhindret eksistensen af en palæstinensisk stat? Hvem truer hvem?

Hvem er terrorens ofre - og hvem er terroristerne?

APK's 1. maj-appel 2001 'En verden på vej mod oprør' hed det:

'En tredjedel af verdens befolkning - mere end to milliarder mennesker - 'overlever' for mindre end 2 dollars om dagen. På den anden side ejer verdens tre rigeste mere end halvdelen af jordens befolkning tilsammen. Den absolutte nød og elendighed i masseskala har aldrig været større eller omfattet flere mennesker end i det 21. århundrede, hvor alle muligheder for en god tilværelse på jorden for alle mennesker ellers er til stede.

Den sorte reaktion hersker. Under præsident Bush har USA forstærket sin kamp for absolut verdensherredømme: Med det såkaldte missilforsvar vil USA kunne 'vinde' en atomkrig og reelt få genskabt sit atomvåbenmonopol. For at åbne alle grænser for koncernerne har USA skærpet konfrontationskursen mod folkene.

Samtidig bliver den verdensomspændende økonomiske krise, som startede i Østasien i 97, dybere. Den har nu også ramt USA og begynder at gøre sin ødelæggende virkning overalt. De herskende i alle lande kender kun én udvej af krisen: at kaste byrderne over på de arbejdende og søge udvej i oprustning, konfrontation og måske krig. Også EU og Danmark er på vej mod recession.

Arbejderne og verdens folk har kun eet at gøre: at rejse sig mod de herskende og deres politik.'

USA påstår, at dets krig var en følge af terrorangrebet den 11. september. Men det var kun et påskud for at realisere krigsplaner, der for længst var lagt. For krigens vanvittige logik

er selve kapitalismens logik i dens sidste rådnende og døende monopolkapitalistiske og imperialistiske fase. Den kapitalistiske verdens ledende magt USA har opgivet præntationen om at forbedre de elendige leveforhold for størstedelen af verdens befolkning, som synker dybere og dybere ned i fattigdom og armod. Den har opgivet den sociale retorik om 'globaliserings velsignelser' og 'fremskridt for menneskerettighederne' og ladet den erstatte af raketternes og missilernes tale. Den har demonstreret, at monopolernes og de multinationales globale herredømme hviler på én ting, og én ting alene: den nøgne våbenmagt, undertrykkelsens fascistiske sprog. Og Den Europæiske Union og Nyrups og Foghs Danmark er med!

Krigen betales af de arbejdende - og dens ofre er de arbejdende. Terrorkrigen er de riges krig mod de fattige, de fås krig mod det overvældende flertal af menneskene på jorden.

Krig er ikke løsningen på verdens problemer, på økonomisk krise, på fattigdom og sult. Den eneste løsning er revolution - de antiimperialistiske og socialistiske revolutioner, arbejderklassens og folkenes oprør mod imperialismens og dens lakajers magt. Terrorkrig giver ikke brød på bordet - den fratager brød og liv - og sikrer monopolernes udbytning til evig tid.

Derfor rejste det argentinske folk sig mod imperialismens, mod IMF's og Verdensbankens, mod monopolernes diktat. Og derfor syder det af opstande og revolution på alle kontinenter.

Imod krig, krise og udbytning kan arbejderklassen og folkene - med deres kommunistiske partier i spidsen - kun sætte kampen for revolutionen, socialismen, det sociale fremskridt, fremskridt for menneskerettigheder og demokrati, kampen for fred.

Kampen imod de virkelige terrorister: imperialismen, monopolerne og deres barbariske ny verdensorden.

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

31. december 2001

Hvem dikterer os Arriva?

Første runde i den EU-tvungne udlicitering af de midt- og vestjyske jernbaner blev vundet af det britiske monopol Arriva. Regeringen og Trafikministeriet valgte at underkende DSB's tilbud om at forsætte driften frem til år 2010 til halv pris.

Dermed blev det gjort klart, at ledelsens og fagtoppens evige omkvæd om at bøje nakken og underbyde egne løn- og arbejdsforhold i udliciterings udbud ikke er vejen frem. De knap 10.000 ansatte i DSB har igennem flere år måtte lægge ryg til massive nedskæringer, reduktion af 2.000 ansatte og forringede arbejdsforhold – alt sammen under løftet om, at det betød, at man kunne konkurrere med EU-monopoler som Arriva og dermed beholde folks job.

Bestyrelsesformanden i DSB, Knud Heinesen (tidligere socialdemokratisk finansminister og direktør for Københavns Lufthavn), tilbød at gå af, såfremt Trafikministeren ikke havde tillid til, at han kunne *"genvinde den bristede tillid mellem ledelsen og de*

Arriva har været en katastrofe for den britiske togdrift - Nu vil VK-regeringen lade det rasere i Jylland.

ansatte i DSB" oven på den historie.

Formanden for Dansk Jernbaneforbund, Ulrik Salmonsens, udtalte til pressen, at *"der kan gå hen og blive kraftig ballade og utilfredshed internt i DSB efter Trafikministeriets afgørelse"*.

Samtidig offentliggjorde Dansk Jernbaneforbund, at de ville anbefale deres medlemmer at gå med over i Arriva, hvis de tjenstemandsansatte fik en årlig lønforhøjelse på 15.000 kr. Dyrt betalte penge, som tidligere erfaringer har vist, at Arriva godt kan sige ja til for at få ro, men har sværere ved lige frem at udbetale. I øjeblikket venter 400 tidligere tjenstemandsansatte i busselskabet Combust på en manglende udbetaling på over en mio. kr. i aftalte tillæg ved Arrivas overtagelse, også efter at de har vundet sagen i en faglig voldgiftskendelse i november.

Hvorfor har regeringen valgt at overdrage Arriva den fremtidige jernbanedrift i Midt- og Vestjylland fra 2003 til 2010? Fordi de var det billigste? Nej, Arrivas tilbud var en fjerdedel dyrere end DSB's tilbud. Holder trafikministerens forklaring om, at DSB har så meget anden togdrift at tænke på, at befolkningen er bedre tjent med et selskab der kan koncentrere sig om lokaltrafikken? Ikke ret mange sekunder. Arriva er et af EU's store transportmonopoler, der står for store dele af bus- og togdriften i Storbritannien, Holland, Spanien, Portugal, Danmark, Sverige, Norge og Finland. For koncernledelsen i London betyder togdrift i Vestjylland blot adgang til det danske marked. Regeringen kan heller ikke have valgt udliciteringen til Arri-

Arriva Danmark A/S

Arriva Danmark A/S er Danmarks største busselskab med 37 pct. af kørslen, ca. 1.200 busser og ca. 4.000 ansatte. Arriva Danmark er ejet af den britiske busgigant Arriva plc., der i 1997 kom til Danmark ved købet af aktiemajoriteten i Unibus. I marts 1999 købtes tillige Bus Danmark. Senest har Arriva købt det skandaleramte busselskab Combust fra Trafikministeriet.

Den 30. maj 1999 sammenlagdes selskaberne Unibus Rutetrafik og Bus Danmark. Det nye navn er Arriva Danmark A/S. Købet af Combust fandt sted i midten af januar 2001 og skete med tilbagevirkende kraft pr. 1. januar. Kørslen fra Combust videreføres siden 1. maj 2001 i selskabet Arriva Skandinavien A/S, der til næste år fusioneres med Arriva Danmark. De øvrige ca. 50 pct. af Combust er videresolgt til Connex Transport Dan-

mark, der overtog kørslen 1. maj 2001.

Arriva-koncernen har en årlig omsætning på ca. 19,6 mia. kr. og havde i 1999 23.600 medarbejdere. Arriva havde inden frasalget af halvdelen af Combust ca. 1.700 busser og 5.500 medarbejdere i Danmark. Connex Transport overtog ca. 550 busser og ca. 1.400 medarbejdere. Arriva kører busser i Storbritannien (med ca. 8.000 busser), Spanien, Portugal, Holland, Danmark og Sverige samt desuden på skinner i Holland og Storbritannien. Arriva skal stå for driften af metroen i København, når den engang åbner.

Arriva plc. er børsnoteret i London. De tre største ejere er Prudential Portofolio Managers Ltd., Royal & Sun Alliance Insurance Group plc. og Legal and General.

va pga. af de andre landes gode erfaringer med selskabets togdrift. Erfaringerne fra Storbritannien er katastrofale ud fra enhver vinkel, udtagen storaktionærernes. Togdriften er blevet kraftigt indskrænket, priserne er steget med over 30 procent, og profit frem for vedligeholdelse og investeringer i sikkerhed har kostet store dødsulykker de seneste år. Erfaringerne med Arrivas monopol på halvdelen af al busdrift i Danmark tjener heller ikke til efterfølgelse, hverken for passagerne, de ansatte eller udviklingen af den kollektive trafik.

Den danske regering har ganske enkelt valgt at underlægge sig EU-monopolernes egen deling af rovet, i dette tilfælde privatisering af landenes offentlige transportsystemer. I øjeblikket domineres det skandinaviske og dermed det danske marked af de britiske

ke monopolgrupper fra Arriva og Stagedcoach og de franske fra Vivendi og Connex, mens Deutsche Bahn, der også bød ind på togdriften i Jylland, først og fremmest ekspanderer i Østeuropa. I Sverige er busdriften blevet opdelt mellem Swebus, der ejes af Stagedcoach, og Linjebuss, der ejes af mega-koncernen Vivendi, som ud over transport kontrollerer mange af EU-landenes vandforsyning, renovation, sygehuse og uddannelse. I løbet af de ti år, som udliciteringen af busdriften herhjemme har taget, har Arriva fået sat sig på knap 40 pct. og Connex på knap 30 pct. Sidste år solgte Nyrupregeringen busselskabet Combust til Arriva for 1 krone og bandt 500 mio. skattekroner med i købet. Nyrupregeringen lod desuden Arriva vinde udliciteringen af den fremtidige drift af Københavns metro de første fem år. Og rege-

ringen Fogh-Rasmussen lader nu 15 pct. af den offentlige jernbanedrift gå til Arriva. Hvem dikterer hvem?

I 1997 indgik Nyrup-regeringen forlig med Venstre og Konservative om en særlig dansk opfølgning af EU's krav om udlicitering og privatisering af den offentlige togdrift. I 2001 skulle 15 pct. af togdriften udliciteres. Det var mere, end hvad EU kræver. DSB har siden arbejdet på højtryk, gennem uddivisionering, privatisering af DSB-gods, fyringer og rationaliseringer, for i samarbejde med Group 4 Falck at kunne gå med ind og få nogle af krummerne fra de store monopolernes deling af markederne.

Privatiseringspolitikken har vist sig at være en udskiftning fra et monopol til et andet. Fra nationale statsmonopoler til internationale private monopoler.

Vito

Privatisering ISS: Ikke mere børnepasning

Rengøringsselskabet ISS er blevet træt af at drive børnehaver i Danmark. Nu vil man koncentrere sig om operationer af syge og ældrepleje.

ISS Care Danmark siger i en pressemeddelelse, at det opgiver at drive børneinstitutioner i Danmark. Det sker efter omfattende modstand fra forældre og personale i de børnehaver og daginstitutioner, som ISS har overtaget driften af i en række kommuner. Flere kommuner - senest Farum - har opsagt aftalerne med koncernen, og allerede i oktober meddelte koncernen, at den ikke agtede at byde på driften af nye børnehaver. ISS opgiver dermed driften af sine sidste seks daginstitutioner i Skovbo, Bramsnæs, Lyngby-Taarbæk, Slangerup og Tørring-Uldum kommuner.

Nu vil man til gengæld gå så meget mere intenst ind i jagten på udlicitering af sundhedsområdet foruden ældrepleje. Måske forventer man, at syge og deres pårørende ikke har så mange kræfter til protest.

ISS er et af de firmaer, der har tjent mest på udlicitering og privatisering af offentligt arbejde i EU-landene og Norden, og det fortsætter med de storstile-

ISS opgiver børnene efter voldsomme protester - og kaster sig i stedet over syge og gamle.

de opkøb af en række mindre rengøringsfirmaer m.v. i bl.a. Norge, Østrig og Storbritannien samt opkøb af privathospital i Sverige

Dem multinationale servicekoncern vil udnytte privatiseringsbølgen fuldt ud til at score kassen - senest inden for sundhedsområdet i Danmark, hvilket skal udnyttes maksimalt.

I denne omgang opkøbes i alt otte udenlandske firmaer, hvoraf det svenske Elisabeth Sjukhuset i Lund er største med en omsætning på rundt 34 mio. kroner. Privathospitalet har specialiseret sig i ryg- og øreoperationer, ortopedkirurgi samt kosmetiske operationer.

ISS rustet sig altså yderligere til den ny udliciterings- og privatiseringsbølge,

som VK-regeringen er i færd med at forberede med bl.a. den tidligere ISS-direktør Thor Pedersen, nu ny indenrigsminister, i spidsen. I forvejen er ISS inde på hospitalsmarkedet i Stockholm.

Med de seneste opkøb af virksomheder har ISS opslugt 68 mindre konkurrenter alene i år 2001, med over 12.000 ansatte samt en omsætning på over 4,4 milliarder kroner. Der er virkelig tale om, at ISS har spundet og fremover stadig vil spinde guld på privatiseringen af offentligt arbejde i Danmark, EU og Norden - herunder via tilbud om sygdomsbehandling og operationer af danske patienter på private sygehuse i Sverige.

Dødens købmænd boomer

Joint Strike Fighter

Terrorkrigen giver udsigt til et boom for krigsindustrien verden over. Skriftet til krigsøkonomi har banket aktiekurserne opad og fylder ordrebøgerne. Men det var en blomstrende verdensindustri (med den amerikanske som den absolut dominerende) allerede længe inden den nuværende krig – med projekter som missilskjoldet eller det gigantiske Joint Strike Fighter, det kostbareste våbenprojekt nogensinde, der skal bygge fremtidens kampfly til afløsning af F16 og en række andre kampfly.

For aktiemarkederne var 2001 et barsk år, med store børskrak, og generelle fald i aktiekurserne. Det var det værste år siden krisen i 1974 – og det er beregnet, at børsspekulanterne på verdensplan har fået skåret 280 mia. dollars af deres værdier.

Propagandaen hævder, at den 11. september udløste krisen – men den var i gang længe før. Ikke bare det: Så snart det stod klart, at USA ville i krig, begyndte kurserne at rette sig op igen,

og de har generelt bevæget sig opad siden slutningen af september – med våbenindustrien som en suveræn topscorer.

Lockheed Martin og 'The Big Five'

I oktober måned vandt den allerstørste af de amerikanske våbenfabrikanter - Lockheed-Martin - den 1.600 mia. kr. store kontrakt på udviklingen af flyet. Joint Strike Fighter-projektet vil strække sig mindst 10 år ud i fremtiden og munde ud i produktionen af mellem 5.000 og 10.000 højteknologiske jagerfly.

USA og England har allerede bundet sig til at aftage de første 3000.

Lockheed Martin – nr. 1 blandt the 'Big Five' i den amerikanske krigsindustri, der også omfatter bl.a. Boeing og Raytheon – står som det øvrige krigs-

kartel massivt bag Bush-administrationen. Den amerikanske krigsindustri er i de senere år blevet stadig tættere forbundet med olie- og energivirksomhederne, og har sammen fingrene i en lang række krige og lokale konflikter kloden over. Lockheed Martin har skåret den civile del af sin produktion ned, og optrappet krigsproduktionen. Joint Strike Fighter ventes kun at skabe 3000 amerikanske arbejdspladser.

USA og dets NATO-chef kræver øgede militærbevillinger

De europæiske lande skal anvende flere penge på militære formål, lyder kravene samstemmende fra NATO's generalsekretær George Robertson og den amerikanske forsvarsminister Ronald Rumsfeld. Den militære oprustning skal have endnu en spand kul. Ikke kun *over there*, i USA. Også i Europa. De europæiske lande skal medvirke til at betale prisen for den amerikanske såkaldte krig mod terror og opbygning af det amerikanske missilforsvar, stjernekrigsprojektet.

Den voldsomme oprustningsbølge, som Bush-administrationen har sat i værk, skal ikke blot betales af den amerikanske befolkning, men også af den europæiske. Herunder udvidelsen af den amerikanske terrorkrig til nye lande såsom Irak og Somalia.

Europa sparer i dag på den forsik-

ringspræmie, der skal beskytte fremtidige generationer mod terror, hævder George Robertson. De europæiske NATO-lande bliver nødt til at skruer militærbudgetterne i vejret. Vi er kommet ind i en æra af terroristiske massedrab, og det næste mål kan lige så godt blive Napoli, Oslo eller København, mener NATO's generalsekretær.

De europæiske ressourcer til militære formål skal, ifølge George Robertson, anvendes bedre og mere tidssvarende, herunder til at oprette flere mobile styrker, der kan rykke ud til verdens brændpunkter. Den vigtigste del af kampen mod terrorisme er øget overvågning, jævnfør terrorkpakken, forstyrrelse af pengestrømmene til terrorister og en bedre håndtering af indvandring. Efterretningsindsamlingen skal forbedres og deles bedre mellem

landene.

Men der er også brug for et militært svar. For øget oprustning samt beskyttelse af NATO-tropperne mod angreb med kemiske våben. Den nye danske forsvarsminister er ikke uventet enig med NATO's generalsekretær. Der skal afsættes flere penge til det danske militær, øremærket til den internationale indsats.

Er der et område, der af den nye regering er friholdt for besparelser, så er det militæret.

Det er ikke første gang, den amerikanske præsident og hans NATO-chef Robertson har krævet øgede rustningsudgifter. Det var et af budskaberne længe før den 11. september - og et hovedbudskab på præsident Bushs store Europa-turné i juni sidste år.

'Vækstindustri' i Danmark

Den danske krigsindustri er forhibbede på som underleverandører at få deres del af kagen.

I øjeblikket er lobbyvirksomheden intens for at Danmark skal gå ind i projektet. Dansk deltagelse, der oprindeligt blev sat til at koste 350 mio. kr. (men prisen bliver langt højere) – er en forudsætning for, at de hen ved 20 danske våbenfirmaer, der er interesserede, kan få del i projektet. Der lokkes med, at det vil betyde 1000 nye danske arbejdspladser – men det er vildt overdrevet.

Den politiske beslutning skal træffes inden udgangen af januar måned.

De danske krigsproducenter er ved at udvikle en særlig niche inden for den internationale våbenindustri. Mens efterspørgslen på kanoner og kampvogne er dalende, er avancerede højteknologiske våbentyper i højeste kurs.

Og en række danske firmaer satser kraftigt på udviklingen af denne niche.. De absolut dominerende danske krigsproducent er det af Thomas B. Thriges Fond kontrollerede Terma i Århus (højteknologiske styresystemer til fly, helikoptere og satellitter), med 900 ansatte i en række virksomheder i Danmark og udlandet, og med en andel på 60 pct. af den danske krigsindustri. Krigsindustrien er p.t. en af de mest lovende 'vækstindustrier'. De 15-20 danske krigsvirksomheder omsætter i øjeblikket for 1.2 mia. årligt – men mener dette tal kan tidobles.

Blandt de øvrige danske virksomheder i branchen er der Reson i Slangerup, der specialiserer sig i miner, Systematic, Århus (kommunikationssystemet IRIS) og Infocom fra Sønderborg, der ejes af Mærsk Data og satser på IT-systemer til militært brug.

Israelske kampfly med ulovligt dansk udstyr

Når israelske kampfly bomber palæstinensiske byer, er det med dansk våbenudstyr, som er ulovligt eksporteret til Israel.

144 F16-kampfly har fået installeret dansk udstyr, der kan give piloten informationer om det trusselsbillede, der er mod flyet, et såkaldt Multi Function Display. I den seneste periode er F16-flyene med dette display sat ind mod den palæstinensiske opstand med massemyrderier på den palæstinensiske civilbefolkning til følge. Det er et århusiansk firma, Terma A/S i Lystrup, der har solgt krigsudstyret til Israel.

Der er tale om et våbensalg til en værdi af mellem 50 og 100 mio. kr. Ifølge EU's regler må Danmark ikke sælge våben og forsvarsmateriel til krigsførende lande eller til lande i borgerkrig.

Men den tidligere regering var fuldt orienteret om, at Terma producerede og solgte udstyr til F16-fly, og at flyene via Lockheed-fabrikkerne blev videre-solgt fra USA til Israel. Alligevel gav justitsminister Frank Jensen tilladelse til dansk produktion og eksport af våbensystemer til et krigsførende land.

Terma forsvarer sin ulovlige produktion af våben til Israel med, at man ikke havde lagt skjul på, hvad man producerede, og at det elektroniske udstyr indgik i våben og F16-fly til Israel. Produktionstilladelsen begrundes med, at der var tale om ikke-dødbringende våben til et EU- eller NATO-land (USA), hvorfor der ikke kræves oplysninger om eventuel videreeksport til tredjelande (Israel).

Ifølge administrerende direktør Johannes Jacobsen er det ikke op til virksomheden at vurdere, hvilke lande Danmark kan eksportere dele af våben til. Firmaet retter sig bare efter de gældende regler, og når regeringen siger god for produktion og eksport af dele af våbensystemer, så må alt vel være i sin bedste orden.

Terma er den førende danske producent af avanceret udstyr til fly, helikoptere og satellitter. Firmaet samarbejder med det israelske selskab Elta Electronics Industries Ashdod (en underleverandør til Israel Aircraft Industries) om

udviklingen af avancerede elektroniske våbensystemer, og det har kontrakter om våbenudstyr bl.a. til Holland, Belgien og Australien. Terma nyder den danske stats velvillige bevågenhed og har f.eks. leveret dele til Ørsted-satelliten.

Firmaet deltager i det danske JSF Team (JSFDK) omkring den danske deltagelse i udviklingen af det såkaldte Joint Strike Fighter Program. JSFDK består af seks virksomheder: E. FALCK SCHMIDT A/S, IFAD A/S, INFOCOM Systems A/S, Maersk Data AS, Systematic A/S og Terma A/S, der har indgået i et tæt samarbejde. Joint Strike Fighter-programmet ledes af USA med fuld deltagelse af UK, mens Holland, Norge og Danmark indgår og andre lande er interesserede. Programmet skal udvikle fremtidens kampflymodeller til afløsning af F16, F18, A10 og de britiske Sea Harrier fly. USA og UK har foreløbig bestilt 3.000 fly, mens andre lande forventes at aftage 2.000.

De nye og avancerede F16-fly fra Lockheed med det danske præcisionsudstyr er rent faktisk blevet taget i brug imod den palæstinensiske befolkning, til angreb på mål i Gaza og Vestbredden og med dødbringende formål.

Det tidligere regeringsparti Socialdemokratiet har travlt med at vaske hænder. Partiets forsvarspolitiske ordfører Per Kaalund har sammen med Enhedslisten nu krævet et stop for salget af våben til krigsførende lande. Alt-så en skærpet håndhævelse af den officielle danske politik, som den socialdemokratiske ledede Nyrup-regering så stort på.

Kendsgerningerne er imidlertid ikke til at komme uden om: Den forrige danske regering har - alt imens den har profileret sig som ven af det palæstinensiske folk og en palæstinensisk stat - ad bagdøren været medvirkende til, at Israel har kunnet fortsætte sin forbryderiske massakre på palæstinenserne.

I 1995 blev dansk salg af F16-dele til Tyrkiet stoppet, fordi Tyrkiet brugte flyene til at bombe kurdiske landsbyer.

CO-Industri moden til at decentralisere konfliktretten

Den toneangivende faktor i dansk fagbevægelse spiller decentrale konflikter på banen. Derved splittes arbejderklassens samlede kampkraft.

Storkonflikten i 1998 er for den samlede magtelite i Danmark et afskrækkende eksempel på, hvor slemt det kan gå, når arbejderklassen kræver, at dens samlede kampkraft sættes igennem. Det var store samfundsmæssige værdier – læs: profitter – der gik tabt sammen med de tabte arbejdsdage. Hykleriet kendte ingen grænser, og panikken blev skruet op i store højder. Hvem husker ikke forsøgene på at udmale det frygtelige for forbrugerne i at skulle mangle gær?

For toppen af dansk fagbevægelse var et særligt slemt nederlag, idet alt deres propaganda om det fantastiske resultat blev underkendt af medlemmerne. Siden er OK-forhandlingerne blevet sprængt, så de ligger stadig mere spredt. LO og arbejdsgiverne er blevet enige om fælles afstemningspropaganda, og konflikter er besværliggjort.

Alle disse tiltag har tilsyneladende ikke givet dem specielt mere ro om natten.

Derfor har den største magtfaktor blandt arbejdernes forhandlingsorganisationer, Centralorganisationen for omkring 200.000 ansatte i industrien (CO-Industri), begået en rapport: "Fremtidens overenskomster i decentraliseringens tegn" – en historisk analyse af industriens overenskomster i perioden 1902-2004, som har til formål at begrunde deres nye træk: Decentralisering af konfliktretten. Det er beskæmmende, at det var SiD's Industrigruppe under Willy Strubes ledelse, der blev brugt som rambuk for ideen i sommers.

Rapporten peger korrekt nok på, at overenskomsterne med tiden er blevet stadig mere decentraliseret, men den nævner ikke med et ord, at CO-Industri hele vejen har været villige til denne udvikling, som allerede har fået katastrofale følger, idet det på væsentlige punkter i dag er op til den enkelte arbejdsplads at tilkæmpe sig til resultater. Eksempelvis er den ugentlige arbejdstid målt på årsskala lagt ud lokalt, hvilket i mange tilfælde betyder 48 timers arbejdsuge på et halvt år.

Ifølge formanden, Max Bæhring, og CO-Industri er den naturlige løsning at sprænge den kampkraft, som skal være gældende fra overenskomstfornyelsen i 2004.

Mange medlemmer vil stille sig selv det spørgsmål: Hvad skal vi så bruge

Max Bæhring - overmoden

de faglige ledere til?

Det har de selvfølgelig også et svar på:

- Vores interesse er at holde en rammeoverenskomst, som betinger, at vi er i stand til at lave centrale løsninger, men også lave centrale løsninger, som vi kan få stemt hjem. Det vil sige, at der skal falde noget hver gang, som medlemmerne føler giver netop dem et resultat. Her taler jeg ikke så meget om løn som en række andre forhold, udtaler organisationssekretær Verner Elgaard til CO Magasinet.

Verner Elgaard fastslår meget ærligt, at der ikke bliver tale om mere i lønningsspen, og at medlemmerne skal føle, at rammerne giver dem et resultat.

-gri

Konfrontationskurs

CO-Industri karakteriserer i en leder i CO-Magasinet VK-regeringens program på arbejdsmarkedet som en krigserklæring mod den danske model. Det er regeringens varslede indgreb i gældende overenskomster, der udløser den rammende betegnelse.

Der er også nok at tage fat på. Det er deltidsbestemmelserne, der fastlagt i overenskomsterne, som VK-regeringen har planer om at antaste. Ansatte skal kunne tvinges på deltid – trods den modsatte ordlyd fra beskæftigelsesministeren. CO-Industri fastslår korrekt, at regeringen fører et ideologisk felttog mod dansk fagbevægelse, hvilket

underbygges af regeringens planer om indgreb mod eksklusivaftaler, ændring af den særlige pensionsopsparing, stop for forbedringer af arbejdsmiljøet (hvilket mere korrekt er en forringelse af miljøet). Dertil kan lægges tværfaglige statslige a-kasser, som også overtager rådighedsvurderingen af de arbejdsløse m.v.

Mens Hans Jensen kort efter regeringens offentliggørelse af deres program sammen med adskillige vægtige forbundsledere fastslog, at man i fagbevægelsen ville forsøge at opnå indflydelse på politikken parlamentarisk, konstaterer CO-Industri, at "regeringen

lægger op til en konfrontationskurs"!

Den analyse burde følges op af handling, der understøtter arbejdspladser, dagpengemodtagere og bistandsmodtagere i deres protester, demonstrationer og aktiviteter, der før eller senere vil finde vej gennem tågen af snak.

Netop på det punkt støder bevægelsen ind i en LO-top, forbundsledere og herimellem CO-Industris ledere, der er så integreret i magteliten, at de ikke vil eller kan medvirke til protester i form af handling, medmindre bevægelsen bliver så stærk, at de er tvunget til at omklamre den.

-gri

HK støtter Ny Løn ved OK 2002

De lokale OK-forhandlinger på det offentlige område starter allerede kort efter nytår. HK's forhandlere sidder modstanden mod Ny Løn fuldstændig overhørig.

Overenskomstforhandlingerne på det offentlige område startede officielt for tre uger siden, men flere steder føler man sig lokalt godt klædt på, at man er i stand til at påbegynde de lokale forhandlinger, på trods af at man ikke kender de puljebeløb, som man har "at gøre godt med".

Det gælder eksempelvis forhandlerne for 70.000 sagsbehandlere og kontorassistenter i landets kommuner. Kombattanternes forhandler udgøres af HK og Kommunernes Landsforening (KL).

De ansatte kan med rette frygte, at det tidlige tidspunkt er et udtryk for, at forhandlingsparterne i korridorerne allerede har strikket grundrudsene sammen. I hvert fald har de ansattes forhandlere valgt at fortrænge alt om modstanden mod Ny Løn. I stedet udtrykker deres hovedforhandler det stik modsatte synspunkt:

- Nogle steder bruger man ikke de penge, der er sat af til Ny Løn. Desu-

den er administrationen af lønnen for langsom og besværlig, siger Kim Simonsen til Jyllands-Posten.

HK-Kommunal har tilmed prioriteret kravet om, at Ny Løn skal fungere bedre, op blandt top fem i forbundets krav, som ser således ud:

- Mere i løn (2½ pct. er ikke nok)
- Bedre pensionsordning (plan for en 15 pct.-ordning)
- To ekstra feriedage
- Ny Løn skal fungere bedre
- Bedre vilkår til tillidsrepræsentanterne

Kim Simonsen fastslår, at de nærmest har fået lovning på de to ekstra feriedage, som blot vil bringe dem på højde med det øvrige arbejdsmarked, men da de samlede offentlige arbejdsgivere for stat, amt og kommune har spillet ud med en ramme på i alt 2½ pct., virker det svært at få enderne til at mødes, men parterne ser med fortrøstning på problemerne. **-gri**

Arbejdsgiverbod på 3 mio.

Det finder sjældent sted, men nu er der faktisk en arbejdsgiver, der er blevet idømt bod i arbejdsretten. Det er slagterikoncernen Steff-Houlberg, der er skurken.

Slagterikoncernen gennemførte en overenskomststridig lockout i juli af 110 slagteriarbejdere, som havde nedlagt arbejdet i protest mod et nyt akkordforslag. Arbejdsretten havde pålagt arbejderne at genoptage arbejdet efter to dages konflikt; men virksomheden fritstillede dem omgående.

Det kostede i den sidste ende koncernen tre mio. kroner, hvoraf arbejderne får dækket den tabte arbejdsfortjeneste, mens Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbundet (NNF) får tilkendt den sidste million.

Arbejdsretten vil med dommen givetvis forsøge at pudse sin færd ved at erklære, at sol og vind bliver delt lige, men til sammenligning kan nævnes, at SiD på samme tidspunkt fik ni millioner i bøde ved for i 1994 at have udbetalt befordringsgodtgørelse til omkring 20.000 medlemmer, der deltog på arbejdsmarkedsuddannelser.

Der pukles stadig mere

Ifølge Danmarks Statistik er stigningen i præsteret arbejdstid for fuldtidsansatte vokset med 15 pct. på kun fem år (1995-2000). Det er specielt kvinderne, der har skruet op for arbejdstiden, idet de på de fem år yder 25 pct. mere, mens mændene tegner sig for omkring 10 pct.

Det afspejler dels, at det bliver stadig sværere for familierne at få økonomien til at hænge sammen, og dels, at arbejdsgiverne slipper betydeligt billigere ved udbetaling af overarbejde end ved at ansætte flere, som har krav på feriepenge, sygedagpenge ol.

VK stopper aktiveringssucces

Arbejdsformidlingerne i Århus og Ringkøbing Amt har i en kortere periode kørt forsøg, der har givet nyligt arbejdsløse mulighed for hurtigere aktivering. Århus Amt har på den konto tegnet sig for 25 pct. af alle landets tidlige aktiveringer.

Regeringen har nu sat en stopper for succes'en. Dels rummer den midlertidige finanslov så få midler, at de to arbejdsformidlinger dårligt kan finde midlerne til at fortsætte forsøget, og dels har beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) simpelthen dikteret et stop.

Konsekvenserne er klare. Århus og Ringkøbing er sat på samme dårlige spor som landets øvrige formidlinger,

og det bliver de arbejdsløse, der betaler – uden arbejde og tidlig aktivering. I stedet bliver de sat tilbage til punkt ét, hvor de på linie med andre skal vente et år med et aktiverings"tilbud".

Regeringen har ikke udvist den mindste vilje til at drage erfaringer fra forsøgene.

Ifølge formanden for arbejdsformidlingen i Århus Amt, Christian Aagaard, vil det blandt andet ramme arbejdsløse, der har behov for læse-, stave- og sprogundervisning. Med andre ord de arbejdsløse, der i forvejen er meget dårligt stillet, når det gælder udsigten til en ny arbejdsplads. **-gri**

EU's ministerråd vedtager fælles terrorlovsæt og opstiller terrorlister

EU's ministerråd har den 27. december besluttet en fælles terrorlovsæt og opstillet de første lister over eftersøgte terrorister og såkaldte terrororganisationer. De omfatter bl.a. en 'Fælles position vedr. terrorbekæmpelse', 'Fælles position vedr. anvendelse af særlige foranstaltninger til at bekæmpe terrorisme' og 'Forordning om særlige restriktive skridt vedr. særlige personer og enheder'.

Disse resolutioner udgør den overordnede fælles ramme for terrorlovgivningerne, der er ved at blive gennemført i de enkelte EU-lande, og er samtidig en første konkretisering af de såkaldte terrorister og terroristorganisationer, som i første omgang skal rammes af EU's forstærkede anti-terror-samarbejde.

Den foreløbige liste over terrororganisationer rummer udelukkende EU-baserede organisationer, parallelle med dem, der findes på de officielle amerikanske "terrorhitlister". ETA og underorganisationer er med, men ikke IRA. Til gengæld er Real IRA, CIRA samt en række protestantiske terrororganisationer i Nordirland på.

Af organisationer udenfor EU er på denne foreløbige liste bemærkelsesværdigt nok kun to organisationer. De har begge en fremtrædende rolle i kam-

Euroens indførelse blev fejret med pomp og pragt og musicals, mens EU under det spanske formandskab forbereder sin egen interne terrorkrig. Blandt andet mod baskiske ETA.

pen mod den israelske besættelse af Palæstina! Det drejer sig om Palæstinensisk Islamisk Jihad og den væbnede gren af Hamas.

Hovedparten af de eftersøgte personer på personlisten er tilknyttet det baskiske ETA.

Ministerrådets terrorbeslutninger er endnu ikke oversat til dansk. De kan ses i deres helhed på engelsk på EU's hjemmesider.

EU's terrorhitliste

Continuity Irish Republican Army (CIRA)
Euskadi Ta Askatasuna / Tierra Vasca y Libertad /
Basque Fatherland and Liberty (E.T.A.)
(De følgende organisationer er en del af "terrorgruppen" E.T.A.: K.a.s., Xaki, Ekin, Jarrai-Haika-Segi, Gestoras pro-amnistía)
Grupos de Resistencia Antifascista Primero de Octubre/
de Antifascistiske Modstandsgrupper af Første Oktober (G.R.A.P.O.)
Hamas-Izz al-Din al-Qassem (Hamas' terroristfløj)
Loyalist Volunteer Force (LVF)
Orange Volunteers (OV)
Palæstinensisk Islamisk Jihad (PIJ)
Real IRA
Red Hand Defenders (RHD)
Revolutionary Nuclei / Epanastatiki Pirines
Den Revolutionære Organisation 17 November / Dekati Evdomi Noemvri
Revolutionær Folkekamp / Epanastatikos Laikos Agonas (ELA)
Ulster Defence Association/Ulster Freedom Fighters (UDA/UFF)

Ulandshjælp går i sort

For at nå sit nedskæringsmål for den kommende finanslov på i alt syv milliarder kroner vil regeringen spare yderligere på den danske ulandshjælp. Nu tyder alt på, at nedskæringerne på ulandshjælpen endog øges med godt 300 millioner kroner. En stor del af de 1,8 milliarder, som de foreslåede besparelser nu løber op i, findes via nedskæringer på den såkaldte miljøbistand. Den skal barberes med over 40 pct., fra godt 1 milliard til 500 millioner kroner.

De to tidligere regeringspartier, S og R, beskylder VK-regeringen for at udsende forkerte signaler til omverde-

nen oven på terrorangrebet på USA d. 11. september ved at skære ned på ulandshjælpen. De lagde om til en ændring af den danske ulandshjælp, så den i højere grad blev givet til ustabile lande, hvor social uro truer magtforholdene, lande, hvor vestligt sindede, men stærkt ufolkelige regeringer sidder løst i sadlen, bl.a. i den arabiske verden og Nordafrika.

Hjælpen til disse lande skulle bl.a. gå til at styrke landenes indre sikkerhed - herunder til at uddanne politistyrker efter "vestlige normer" - for at hindre fundamentalistiske muslimske

grupper i at kunne udnytte den voksende sociale modstand imod de utålelige vilkår, som befolkningen lever under. Det er ikke så meget bekymringen for folkene i den 3. verden, der ligger bag de tidligere regeringspartiers kritik af VK-regeringens foreslåede nedskæringer på ulandshjælpen.

Den danske ulandspolitik havde også under den daværende regering Rasmussen blandt formålene at støtte EU's udenrigspolitiske interesser og politiske og økonomiske indflydelse i den tredje verden. Nu frygter man, at denne politik vil lide skade.

Nytårsstemning

Steffen vågnede nytårsdag med tømmermænd og grundigt tør i halsen. På natbordet sporede hans røde øjne gennem en smal sprække, at Maj-Britt havde sørget for glas, en karaffel vand og et par stesolider. Hun var en betænksom og kærlig sjæl, som nu stadigt sovende lå ved siden af ham. Efter medicinindtagelsen og en halv times blund besluttede Steffen, at han ville tilberede lidt morgenmad og forberede den fornødne hygge. Om ikke andet så fordi han skyldte Maj-Britt at vise lidt initiativ og omsorg. Det var som sædvanlig Maj-Britt, der måtte distancere sig fra promillerne, når der skulle køres hjem. Det var også hende, der skulle høre på alt det fuld-emandssævl, bagklogskab og påståelighed, som følger i farvandet, når spiritussen glider indenbords. Alligevel havde hun ved hjemkomsten så megen overskud, at hun tog vare på hans fysiske tilstand om morgenen.

På vej til køkkenet fik Steffen den første påmindelse om, hvor høj nytårsnat havde været. Hans tøj lå strøet fra hoveddøren, gennem entreen, via stuen og ind i soveværelset og hen til sengen. Det kunne tilsyneladende ikke gå hurtigt nok med at komme under dynen, da han først var kommet hjem. Hukommelsestabet skabte en del nervøse anelser om aftenens forløb.

Mens kaffen blev sat over dukkede forskellige brudstykker frem.

- *Oooh shit! Han havde som sædvanligt ladet sig provokere af svogerens selvpromoveren, konstaterede den del af harddisken, som rummede de få vågne chips.*

Maj-Britt's bror, Niels, var i sig selv en lille onkel Joakim historie – blot i meget mindre format. Fra ganske ung havde han samlet sine sparepenge op, hvorefter han i starten af 90'erne kunne etablere sig som selvstændig bygningshåndværker. Højkonjunktorens bølger gjorde ham i stand til at ansætte en håndfuld mand, hvorfor han i dag kunne kalde sig mester og havde trukket sig tilbage til administrativt arbejde – bortset fra de skillinger

han tjente i månelyssets skær. Steffen blev ved hver sammenkomst konfronteret med svogerens udsagn om det lyksalige ved systemet, hvis man bare udviste lidt initiativ. Det gjaldt eksempelvis fradragsmulighederne for en selvstændig, der steg i samme takt, som de faldt for lønmodtageren. Det gjaldt mulighederne for at købe eller lease masser forbrugsgoder, som røg ind over firmaregnskabet. Niels og hans familie var ved muffen. Det

handlede om B&O-anlæg med quadrofoni, alle hænde for elektriske hvidevarer, PC med dvd og fjernsyn af nyeste mode, to biler i garagen ved villaen i Bagsværd med udsigt over søen.

Niels' egen situation var diametralt modsat. Maj-Britt var uddannet sygeplejerske, hvilket var hovedindkomsten, da Niels selv var arbejdsløs. Som ufaglært havde han forgæves forsøgt at komme på kursus til truck, hvilket tilsyneladende var forbeholdt til arbejdere, hvis firma havde brug for videreuddannelse. Der var flere års ventetid på kurset, hvilket han havde fået at vide i flere år. Det var sgu lige-

så umuligt som at "få" en lejebolig. Den berømte nål i høstakken.

Niels rev nu aldrig Steffen personligt i næsen for ikke at skaffe sig et arbejde; men det skinnede tydeligt igennem samtalerne, når Niels rullede sig ud med hans livsvisdom om initiativets lyksaligheder.

Mens Steffen forsøgte at koncentrere sig om spejlæggene, løftede en flig af tågerne sig fra natten i forvejen. Midt i al hyggen havde Niels bekendtgjort, hvori hans julehygge havde bestået:

- *Skattevæsenet flår jo almindelige mennesker, som har det fornødne gå-på-mod. Jeg mener, hvis ikke man sætter sig lidt ind i reglerne, så slipper man jo halvdelen af indkomsten til skattefar, og hvad er det godt for. Fungerer hospitaler, plejehjem, skoler, offentlige transportmidler måske? Næh du, de skal sgu ikke have mine surt tjente kroner, hvis jeg kan undgå det, så jeg fandt en lille skattefidus, der løsrev lidt kapital. Derfor har givet mig selv en julegave på fire nye alufælge til min audi, hvilket kostede mig 40 store.*

- *Det var den bemærkning, der tændte mig af, huskede Steffen, mens bacon'en brændte på. Her havde han fandeme rendt fra Herodes til Pilatus for at skaffe sig et arbejde eller et kursus, han kunne bruge til noget, og nu stod han for at ryge på offentlig forsørgelse, hvilket er lig nul, fordi Maj-Britt har forsørgerpligt. Han huskede, at Charlotte, Niels' hustru, udstrålede en irritation over Niels' egenhændige beslutning om nye fælge; men hele billedet vendte, da Steffen havde påtalt, at han havde sgu været med til via skatten at betale for dem.*

- *Det er bare misundelsens brødnid, udbrød Niels og Charlotte, og selskabet gik for en stund op i limningen, og han blev bebrejdet for at have ødelagt stemningen.*

- *Men det er sgu mig, der har ret, konstaterede Steffen, mens han bar brunchen ind til Maj-Britt.*

Reno

*Uruguayaner
Galeano er en af
Sydamerikas helt store
progressive forfattere.*

De usynlige

Ikke kun i Argentina, ikke kun i Latinamerika, er systemet blindt. Hvad er personer af kød og blod? For kendte økonomer er de tal. For magtfulde bankierer er de skyldnere. For effektive teknokrater er de pestilenser. Og for succesrige politikere er de stemmer.

Nu har de usynlige – ret usædvanligt – indtaget scenen. De usynlige er dem, der nægter at fortsætte med at spise løfter, dem, der er blevet frarøvet deres løn og pension, dem, der er blevet bestjålet deres livsopsparing, og de er også de unge, der føler sig forrådt af det land, de arver.

I den kollektive opstands oprørske flod ses også fiskerne – dem, der vil aflede den folkelige harmes retfærdige orkan, således at alt skal ende med en kamp mellem de fattige. Men dette fratager hverken det landsdækkende oprør, der væltede De la Rúa, eller de efterfølgende protester til lyden fra slagene på kasseroller, et uigendriveligt bevis på demokratisk energi, blot det mindste af deres værdi.

De la Rúa havde mere eller mindre sagt i sin tale, at virkeligheden ikke eksisterer, at folket ikke eksisterer. Demokratiet er os, svarede folket ham. Og vi, folket, har fået nok. Eller demokratiet består måske kun i retten til at stemme hvert fjerde år? Ret til valg eller ret til forræderi? I Argentina – som i så mange andre lande – stemmer folket, men det vælger ikke. Det stemmer på én, men det er en anden – klonen – der regerer.

I regeringen gør klonen det stik modsatte af det, som kandidaten havde lovet i løbet af valgkampen. Ifølge Oscar Wildes berømte definition er kynisk den, der kender prisen på alt og værdien af intet. Kynisme camoufleres af realisme, og således miskrediteres demokratiet.

Opinionsundersøgelser viser, at Latinamerika for tiden er den region i verden, som mindst tror på det demokratiske system. En af disse opinionsmålinger, offentliggjort i The Economist, afslørede et lodret fald i befolkningernes tro på demokratiet i

næsten alle latinamerikanske lande. For et halvt år siden var tiltroen til demokratiet således: 60 % af alle argentinere, bolivianere, venezuelanere, peruvianere og honduranere, under halvdelen af mexicanerne, nicaraguanerne og chilerne, blot en tredjedel af colombianerne, guatemalanerne, panamanerne og paraguayanerne, mindre end en tredjedel af brasilianerne og for salvadoranerne knap en fjerdedel.

Det er et trist panorama, som gør det nemt for demagoger og Messiaser i uniform. Mange, og frem for alt mange unge, føler, at politikernes virkelige bopæl er i grotten sammen med Ali Baba og de fyrretyve røvere.

Et barndomsminde fra fortælleren Héctor Tizón: På Avenida de Mayo i Buenos Aires viste hans far ham engang en mand, der på fortovet bag ved et lille bord solgte skocremer og -børster, og sagde: ”Denne mand hedder Elpidio González. Kig godt på ham. Han har været landets vicepræsident.”

Det var andre tider. 60 år senere, ved valget i 2001, var der en syndflod af blanke og ugyldige stemmer, noget hidtil aldrig set, en verdensrekord. Blandt de ugyldige stemmer blev den sejrige kandidat en anden Clemente, der ikke har hænder til at stjæle.

Måske har Latinamerika aldrig før lidt af en politisk udplynning, der er sammenlignelig med det sidste årtis. Med såvel støtte som deltagelse fra

IMF og Verdensbanken, der altid kræver nøjsomhed og klarhed, røvede adskillige regeringer alt, hvad røves kunne – kun hestesko blev skånet.

I årene med privatisering bortloddede de alt på nær fortovsstene og løverne i de zoologiske haver, og alt fik de til at forsvinde som dug for solen. Landene blev overgivet til at

betale udlandsgælden efter krav fra dem, der i realiteten bestemmer, men gælden mangedobledes mystisk nok mellem Menems og mange af hans kollegaers fingre. Og borgerne – de usynlige – er blevet tilbage uden lande, med en enorm gæld og knuste tallerkner fra andres fest, og med regeringer, der ikke regerer, for de regeres udefra.

Regeringerne beder om tilladelse, gør deres pligter og aflægger eksamen, ikke over for borgerne, der har stemt dem ind, men over for bankierne, der nedlægger veto over for dem.

Nu, hvor vi alle er i åben krig mod den internationale terrorisme, er det ikke uden mening at spørge: Hvad gør vi ved markedsøkonomiens terrorisme, der marttrer menneskehedens altovervejende flertal? Eller er metoderne, der anvendes af de høje internationale organisationer, som på verdensplan dirigerer finanserne, handlen og alt muligt andet, måske ikke terrorisme? Måske laver de slet ikke afpresning og forbrydelser, selvom de dræber ved brug af kvælning og sult og ikke bomber? Springer de ikke arbejdernes rettigheder i luften?

Af Eduardo Galeano

Dræber de ikke den nationale suverænitæt, industri og kultur?

Argentina var den bedste elev hos IMF, Verdensbanken og WTO. Sådan gik det Argentina.

Mine damer og herrer: De vigtigste er bankiererne. Og hvor kaptajnen bestemmer, bestemmer sømanden ikke. Det var sådan cirka beskeden fra præsident George Bush til Argentinas præsident Rodríguez Saá. Fra Washington, USA's – og ikke kun USA's – hovedstad, sagde Bush, at Argentina må "beskytte" sine kreditorer og IMF og igangsætte en politik med "mere nøjsomhed".

I mellemtiden, i Buenos Aires, trådte den nye provisoriske præsident i spina-ten under sit første interview med pres-sen. En journalist spurgte ham, hvad han ville prioritere, folket eller gælden, og han svarede: "Gælden". Sigmund Freud smilede fra sin grav, men Rodríguez korrigerede øjeblikkeligt sit svar. Og lidt efter erklærede han så, at han ville standse betalingen af udlandsgæl-den og øremærke disse penge til ska-belsen af arbejdspladser til sværmen af arbejdsløse.

Gælden eller folket, det er spørgsmå-let. Og nu er det folket, som til lyden fra kasserolleklang stiller krav.

For omtrent 100 år siden var José Batlle y Ordóñez, Uruguays daværende præsident, til stede ved en fodbold-kamp, hvor han udbrød: "Hvor ville det være dejligt, hvis der var 22 tilskuere og 10.000 spillere!"

Måske refererede han til idrætten, som han fremmede. Eller også snakke-de han snarere om det demokrati, han ønskede sig.

Et århundrede efter, ved Ríos argen-tinske bred, bar mange af de demonst-rerende fodboldlandsholdets spiller-trøje, en dyb bestanddel af deres identi-tet og glade tro på fædrelandet. Med trøjen på indtog de gaderne. Folket, træt af at være tilskuer til sin egen ydmygelse, har invaderet banen.

Det bliver ikke let at rømme den.

*Oversat fra den argentinske avis
Página/12, 30. december 2001*

Hastig rapport mens vi indånder tåregas ...

Hvad klokken er? - - Den er 2:15 om natten

Ja, vi ser på hinanden og vi indser, at vi må huske dette tidspunkt resten af vort liv.

Vi står ved portene til regeringsbygningen, et udstyrsstykke af et lyserødt palads, også kendt som Casa Rosada, magtens symbol i Argentina.

Aldrig før er en mobilisering nået helt herhen. Og på den måde.

Hvor skal begyndelsen finde sted, om ikke der?

Fra Indymedia

Oversat fra engelsk af Kommunistisk Politik

Det argentinske 'demokratis' sande ansigt

Af en stemme fra det argentinske folk, torsdag den 20.12. 17:53

Dette er den 'demokratiske' argentinske regerings sande ansigt.

Ser I alle den 'demokratiske' argentinske regerings sande ansigt (Åh, de skjuler deres ansigter. De er trods alt stygge). Dem, I ser her, er det argentinske 'demokratis' mening. Det vil ikke ændre sig med en ny koalitionsregering, med nyvalg af nogen slags (hvor alle valgmuligheder kun betyder, hvad I ser ovenfor).

Accepter kun som den nye LEGITIME argentinske regering den, som trækker disse uhyrer væk fra vores gader. Accepter kun en REVOLUTIONÆR regering som den nye legitime ledelse af det argentinske folk (vi, dem, som stadig overlever disse mordere).

Fra Indymedia Oversat af KP

Argentina: IMF-politikkens fallit

Kasserollernes opstand

En lyd er blevet symbolet på den argentinske folkeopstand, der på ti dage fordrev to præsidenter: lyden af klaprende grydelåg, lyden af massernes energi. *La rebelión de las cacerolas* - Kasserollernes opstand. Kvinderne fra køkkenerne, folkene fra fabrikkerne, der viste sig i gaderne og sagde: NU HAR VI FÅET NOK. Nok af IMF's politik. Nok af de skiftende regeringer – fra Alfonsín og peronisten Carlos Menem til de la Rúa - som villigt gennemførte gældsætnings- og diktatpolitikken på den brede befolknings bekostning.

Provokeret af indførelsen af en 30-dages undtagelsestilstand blev der den 19. og 20. december gennemført store landsdækkende strejker og protestdemonstrationer med krav om de la Rúas og økonomiminister Carvallos afgang. I hovedstaden Buenos Aires samledes tusindvis af demonstranter på Plaza del Mayo foran præsidentpaladset med krav om regeringens afgang. På trods af skud og tåregas trængte man ind i magtens centrum. Andre steder i hovedstaden blokerede taxichauffører byens trafik med en "hornet i bundaktion" mod regeringens økonomiske krisepolitik. Overalt i landet gik folk

på gaderne: arbejderne, de arbejdsløse, funktionærerne, den hastigt forarmede middelklasse. I de voldsomme sammenstød med politi og sikkerhedsstyrker dræbtes hen ved 30 mennesker. Der var hundredvis af sårede og langt over 2.000 arresterede.

Massive politistyrker blev sat ind med tåregas og gummikugler for at håndhæve ophævelsen af forsamlings- og ytringsfriheden. Ifølge avisen Buenos Aires Herald forholdt store politistyrker sig imidlertid ikke "aktivt nok" over for de fortsatte aktioner med at hente de varer ud af forretningerne, som argentinere ikke har penge til at købe. En årsag skulle være, at en del af politiet hører til mængden af offentlige ansatte, der gennem længere tid kun har fået udbetalt en meget lille del af deres lønninger.

Sent om aftenen blev præsident la Rúa tvunget til at annoncere regeringens afgang, hvorefter han forlod præsidentpaladset i helikopter – med tv-billeder, der mindede om amerikanernes flugt fra Saigon, da de vietnamesiske befrielsesstyrker indtog byen i 1975.

Tidligere på dagen havde præsidenten opfordret til dannelse af en national samlingsregering under hans ledelse til

at stå krisen igennem, efter at den forhadte økonomiminister Cavallo var blevet tvunget til at gå af. Oppositionspartiet Peronisterne blev i 1989 tvunget ud i en lignende situation, da præsident Raul Alfonsín måtte gå af efter at have indført undtagelsestilstand.

Folkeopstanden blev fra starten i medierne beskrevet som spontane sociale optøjer og plyndringer. Dens foreløbige kulmination med Rúa-regeringens og den kortvarige efterfølger peronisten Adolfo Rodríguez Saas afgang den 30. december er imidlertid sket gennem måneders strejker og protestbevægelser rundt om i regionerne, der har samlet sig i en landsomfattende bevægelse. Ugen op til opstanden den 19.-20. december blev der gennemført landsomfattende generalstrejker.

Arbejderbevægelsen og den revolutionære bevægelse i Argentina afviser en regering baseret på de miskrediterede gamle politikere og deres partier og kræver i stedet en demokratisk folkehedsregering etableret - en virkelig demokratisk og antiimperialistisk regering, der kan annullere den kvælende udlandsgæld og påbegynde en økonomisk og social genopretning af landet, efter at IMF's giftmedicin har bragt befolkningen på sultedødens rand.

Eduardo Duhalde og hans kabinet

På to uger oplevede Argentina at have fem præsidenter: Fernando de la Rúa, Adolfo Rodríguez Saa, Ramos Puerta, Eduardo Camano gik af på stribe. Den 1. januar udnævntes Carlos Menems tdl. vicepræsident, peronisten Eduardo Duhalde som ny præsident, og løftet om valg i marts blev trukket tilbage.

Duhalde havde stærk bånd til det fascistiske militærdiktatur.

Han skal nu sidde til 2003 - medmindre de folkelige protester tvinger ham væk.

Fra starten blev han mødt af nye protestdemonstrationer, fordi han repræsenterer både de gamle korrupte politikere og magtens jernhånd.

Han er reaktionens, USAs og IMF's - ikke folkets - valg.

IMF-politikkens fallit

Den økonomiske krise er særlig hård ved de lande, der følger IMF's nyliberale medicin. Argentina er et skræmmende eksempel.

Den har bragt landet på fallittens rand - med en uløselig udlandsgæld og galoperende massearbejdsløshed. Alligevel forsøgte præsident de la Rúa og hans regering at kurere krisen med mere af samme medicin. Argentinas fallit er en storslået fallit for IMF's og Verdensbankens politik.

Den argentinske økonomi er reelt gået bankerot. Da IMF for en måned siden dikterede regeringen en ny 20 pct. nedskæring af de offentlige udgifter til lønninger og pensioner, tog protesterne for alvor til.

Reelt ville de nye nedskæringer blot

sikre, at koalitionen af storkapitalister, banker og IMF kunne redde deres penge ud af det økonomiske kaos.

Den stadig voksende udlandsgæld og de skiftende regerings barske nedskæringspolitik for at betale renter og afdrag til tiden har klemte argentinerne til bristepunktet.

Med en arbejdsløshed, der er i nærheden af 20 pct., med nedskæringer i pensioner og tilbageholdelse af lønninger for de offentligt ansatte, med spærring af opsparernes konti i bankerne (af frygt for masseindløsninger og bankkrak), med en voksende massearmod og en efter latinamerikanske forhold relativt stor og førhen relativt velstillet 'middelklasse', der har set en drastisk forværring af deres situation, var scenen sat for opstand.

De la Rúas efterfølger holdt kun en uge som præsident. Rodríguez Saa kunne ikke vinde opbakning i sit eget parti for sin politik – der i første omgang udskrev valgt til marts og dekretede midlertidigt stop for gælds-betalingerne. Den amerikanske præsident Bush indskærpede, at IMF-politikken skulle fortsætte, og meddelte, at USA følger situationen nøje. USA's 'plan for redning af den argentinske økonomi' er dollariseringen af Argentina. Denne imperialistiske plan, som vil betyde endnu større og hurtigere masseforarmelse, afvises af den argentinske arbejderbevægelse, som har skabt en bred koalition mod IMF-politikken.

Den politiske og økonomiske krise i Argentina er skærpet til bristepunktet. Der eksisterer en klassisk revolutionær situation, hvor den herskende klasse ikke kan fortsætte med at regere som hidtil, og de beherskede masser ikke vil acceptere dens magt længere. Om det fører til en revolution og en revolutionær regering (eller om reaktionen sejrer i den ene eller anden form), afhænger i sidste ende af, om arbejderbevægelsen og kommunisterne kan forene de brede folkemasser om dette mål, af de revolutionære kræfters styrke. For en eller to eller tre præsidenter og deres regeringer kan blive væltet af masseprotesterne – men en revolutionær regering kan kun komme i stand ved at knuse det borgerlige magtapparat og erstatte det med folkemagten og dens organer.

Folket har sagt "Så er det nok!"

Folket har sagt "Så er det nok!" til De la Rúa og Cavallo.

Udtalelse fra Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR)

Folkets store masser, desperate pga. sulten forårsaget af De la Rúa-regeringens politik og forværret gennem lukningen af skolekantiner, standsningen af planerne for arbejde, den manglende udlevering af madpakker og den tvungne brug af bankvæsenet, strømmede mod supermarkederne for at bede om mad. Over for den manglende medfølelse hos dem, der i disse år har tjent enorme summer, var reaktionen massive plyndringer, der rystede hele landet, og som brutalt blev slået ned.

De la Rúa-regeringen, med dens karakteristiske antifolkelige politik, svarede igen med indførelsen af undtagelsestilstand, hvilket er totalt i strid med forfatningen, eftersom parlamentet stadig fungerer. Den svarede ligesom diktaturet igen med en voldsom undertrykkelse, der allerede har kostet mange liv og tusinder af sårede og arresterede i hele landet.

Disse kendsgerninger gjorde, at folket i hovedstaden og i provinserne strømmede ud i gaderne og på pladserne, fordømte undtagelsestilstanden og rejste kravet om De la Rúas og Cavallos afgang.

Det argentinske folk har sagt "Så er det nok!" og rejst sig i et nationalt oprør, et "Argentinazo", som vi revolutionære kommunister i adskillige år har kæmpet for som den eneste vej til at gøre en ende på denne politik og denne regering.

Som resultat af opstanden faldt regeringen, og der har åbnet sig en ny situation. Det er nødvendigt at uddybe og udvide mobiliseringen for at afslutte den politik, som menemismen førte, og som De la Rúa uddybede. Ligeledes er det nødvendigt at gøre op med højesteretten, som har godkendt såvel alle regeringens som menemismens forfatningsstridige forbrydelser.

Folket må tage magten i hænderne gennem folkeforsamlinger, åbne byråd,

der garanterer en folkeenhedsregering, som iværksætter en nødplan, en politik med et nationalt og folkeligt indhold, indkalder til en suveræn grundlovgivende forsamling og gør det muligt at gå frem ad vejen til national og social frigørelse.

Folkeenhedsregeringen må gennemføre følgende foranstaltninger:

1. Folkekøkkener på alle skoler. Madpakker og iværksættelsen af initiativer til sikring af arbejde til alle arbejdsløse.

2. Øjeblikkelig amnesti til alle kæmpende på folkets side, som er fængslede eller anklagede.

3. Ingen afskedigelser eller suspensioner i to år. Genåbning af lukkede fabrikker. Ophævelse af lovene om fleksibel arbejdskraft.

4. Ophævelse af dekretet om fastfrysning af indeståender og restriktioner på kontokuranter og sparekasser.

5. Gældseftergivelse for små og mellemstore producenter i by og på land.

6. Opgivelse af konvertibiliteten uden hverken at devaluere eller dollarisere, men ved at sikre, at gæld og kontrakter i dollars omskrives til i pesos. Kontrol med pengeveksling og nationalisering af bankvæsenet.

7. Ingen betaling af den illegitime, bedrageriske udlandsgæld, hvis illegitimitet bevistes ved dommer Ballesteros dom.

8. Gennationalisering af pensionsfonden AFJP og de privatiserede firmaers fonde.

9. Minimumskreditter og -priser. Startstøtte til små og mellemstore bønder. Øjeblikkelig overdragelse af jord til dem, der vil dyrke den.

10. Væk med den korrupte højesteret. Dom og straf til alle ansvarlige for sulten, landsudsalget og undertrykkelsen.

11. Ophævelse af alle militære aftaler, som binder os til imperialismen. Ingen argentinsk soldat eller hjælp til den folkemorderiske aggression mod Afghanistan.

Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR)

22. december 2001

Stop for sult og nationalt forræderi!

*Kommuniké fra Argentinas
Revolutionære
Kommunistiske Parti (PCR) i
anledning af Adolfo
Rodríguez Saás afgang som
præsident og Eduardo
Camano's overtagelse af
præsidentembedet.*

1. PCR's centralkomité mødtes den 29.-30. december 2001 og lavede en status over opstanden og den aktuelle politiske situation. Centralkomiteens rapport udstak linjen i den aktuelle situation.

2. Søndag den 30. december forlod Adolfo Rodríguez Saá præsidentposten og fordømte "ulvenes og lobbyernes" isoleringspolitik. Som midlertidig præsident indsattes formanden for Repræsentanternes Hus, Eduardo Camano, der herefter indkaldte parlamentet til søndag kl. 14. Det er nu klart, at der eksisterer en kamp mellem to grupper, der støtter henholdsvis Eduardo Duhalde som Argentinas præsident indtil 2003 og forslaget fra José Manuel de la Sota om øjeblikkelige valg.

3. PCR's centralkomité slog fast, at "med triumfen for den store opstand den 20. december, "el Argentinazo", som væltede De la Rúa-Cavallo-regeringen, har der åbnet sig en ny politisk situation. For første gang væltede en folkelig opstand en konstitutionel regering og afviste afpresningen med enten repræsentativt demokrati eller kup". Centralkomiteen understregede også, at den nye regering "er politisk skrøbelig og baseret på en midlertidig aftale mellem peronismens forskellige strømninger, hvilket gav sig udtryk i et uensartet kabinet og medarbejderstab med personer, som i folkets øjne er overordentlige miskrediterede pga. deres tidligere korruption i offentlige embeder. Samtidigt enten tog eller forpligtede en del af regeringen sig til at gennemføre reformistiske og nationale foranstaltninger, fx stoppe betalingen af udlandsgælden, skabe en million nye arbejdspladser og forhøje mindstelønninger og pensioner. Opstanden den

28. december styrkede en del af dette kabinet og skabte en ny situation, der tydeliggjorde fortsættelsen af den politiske krise". I sammenhæng hermed: "Den sektor (bankerne, de privatiserede firmaer, mediegrupper som Clarín-Todo Noticias-Canal 13 og Radio 10) som er blevet ramt af opstanden og Rodríguez Saás indledende foranstaltninger, er gået til modangreb. På alle planer uddybes klassekampen".

4. Striden om, hvilken vej der er ud af den økonomiske, sociale og politiske krise, deler de herskende klasser og finder sit udtryk i forskellige forslag til det kommende nye parlament. Det kan endnu ikke vides, om de vil nå til en aftale eller ikke, men den aktuelle splittelse, som de med beslutningen for en uge siden om at indkalde en ny lovgivende forsamling forsøger at komme til livs, viser, at den politiske krise vil fortsætte med at forværres.

5. Ligeegyldigt hvad enden på den politiske krise bliver, er det dominerende element i den nuværende politiske situation "opstanden den 19.-20. december 2001, der vil farve alt fremover. Der kommer nu en periode med en hård, forbitret kamp mellem arbejderklassen og de folkelige kræfter på den ene side og den herskende blok på den anden. De folkelige kræfter må kæmpe for at rykke frem ad vejen til national og social frigørelse ved at bekæmpe den herskende blok, en håndfuld store monopoler, godsejerne og den del af borgerskabet, hvis skæbne er helt afhængig af imperialismen, og som i løbet af disse år har konstitueret sig selv som den dominerende del blandt de herskende klasser. Og denne blok med indbyrdes modsætninger vil så hurtigt som muligt forsøge at tilbagerulle den af den folkelige opstand skabte situation ved at udnytte regeringens uensartethed og statsapparatets intakte tilstand.

6. Deraf følger det, at det fundamentale vedbliver at være den folkelige kamp for de krav, som bl.a. PCR har fremsat i sit 10-punktprogram, og som er helt afgørende for at komme ud af krisen til fordel for folket og med en folkeenhedsregering. Med dette mål

må arbejderklassen og folket forsvare de resultater som fx stoppet for betalingen af udlandsgælden, tilsagnet om skabelsen af en million arbejdspladser og forhøjelsen af mindstelønninger og pensioner, tilbagekaldelsen af sænkningen af løn og pensioner osv., de opnåede med opstanden den 19.-20. december 2001.

7. For at rykke frem ad denne vej er det – som fastslået af PCR's centralkomité – afgørende at fastholde arbejderne og folkets mobilisering ved at uddybe og udbrede den folkelige enhed og organisering gennem folkeforsamlinger, folkelige byråd og nødkomiteer i hele landet, i hvert kvarter, i hvert lokalområde, i hver provins, for – eftersom krisen rammer hele landet og på alle niveauer – at gennemtvinge folkelige regeringsorganer på lokal- og provinsplan og en national folkeenhedsregering. Kun en sådan regering vil være i stand til at foretage de nødvendige handlinger, som nødsituationen kræver, og indkalde en suveræn grundlovgivende forsamling, som med de folkelige masser i den virkelige hovedrolle skal være den, der afgør folkets og fædrelandets fremtid. Til denne grundlovgivende forsamling fremsætter vi revolutionære kommunister vort program for den folkedemokratiske, agrariske og antiimperialistiske revolution med uafbrudt retning mod socialismen.

8. Hele PCR er i alarmberedskab og mobiliseret.

9. Tirsdag den 1. januar 2002 kl. 14 vil PCR og dets ungdomsorganisation gennemføre en demonstration foran parlamentet i Buenos Aires.

10. Vi vil i arbejder-, bonde-, studenter- og folkebevægelserne sammen med alle patriotiske og folkelige kræfter arbejde for at virkeliggøre de initiativer og den kamp, der kan sikre fortsættelsen af den folkelige kamp imod sulten og landsudsalget.

**Argentinas Revolutionære
Kommunistiske Parti (PCR)**
31. december 2001

David vs. Goliath

Den danske (katolske) digter Johannes Jørgensen, 1866-1956, sluttede engang et bittert digt 'Jul under bomber' sådan:

*Vi kommer ikke som konger
med ranselen fuld
af røgværk og kostelig myrrha
og pureste guld.*

*Vi drøner på tordnende vinger
af skyerne frem,
og juleaften så bomber
vi Bethlehem.*

Det fik fornyet aktualitet denne jul, hvor Israel forhindrede palæstinenserne valgte leder Yassir Arafat i at deltage i den kristne julemesse i Bethlehem – som han har gjort i årevis, som en understregning af, at han er alle palæstinenserers leder. Den ydmygende husarrest Arafat er anbragt i og den systematiske undergravning af de palæstinensiske myndigheder er en understregning af Israels kriminelle adfærd som aggressor.

Men palæstinenserens kamp mod Israel er som Davids kamp mod Goliath.

Palæstinenserne vil sejre – for de fører en retfærdig kamp.

De pro-israelske medier i Vesten – og i Danmark - gør alt, hvad de kan for at skjule den brede internationale fordømmelse af Israels krig mod palæstinenserne. FNs generalforsamling gennemførte lige op til julen en ekstraordinær samling herom. Dens officielle betegnelse: 'FNs ekstraordinære generalforsamling om de illegale israelske aktioner i det besatte Østjerusalem og resten af det besatte palæstinensiske område'.

Den 20. december vedtog den med overvældende flertal en resolution af nogenlunde identisk indhold som den, USA blokerede for i Sikkerhedsrådet ved at nedlægge veto.

Første del af resolutionen anbefaler oprettelsen af en overvågningsmekanisme, som skal følge situationen for gennemførelse af den såkaldte Mitchell-rapport og 'skabe en bedre situation' i de besatte palæstinensiske områder.

Resolutionen indeholder en kraftig

fordømmelse af Israel for de målrettede illegale henrettelser, overdreven magtanvendelse og udbredt ødelæggelse af palæstinensisk ejendom. Den understreger også 'den væsentlige rolle, som de palæstinensiske myndigheder indtager, som forbliver en uundværlig og legitim partner for fred og må bevares fuldstændig intakt.'

Anden del af resolutionen bekræfter den 4. Geneve-deklaration om beskyttelse af civile under krig - med andre ord en fordømmelse af den israelske terror mod den palæstinensiske civilbefolkning og en understregning af, at dens rettigheder er internationalt garanterede også i en krig, som den Israel fører mod Palæstina.

USA og Israel var 2 af de 6, hhv. 4 lande, der stemte mod både den ene og den anden del af resolutionen. 124 lande stemte for første del af resolutionen, 133 for den anden del. Danmark for begge.

At situationen i de besatte palæstinensiske områder er desperat, og at en humanitær katastrofe er under fuld udfoldelse, vidner en appel fra Folkekirkens Nødhjælp og Dansk Røde Kors om.

De betegner forholdene for civilbefolkningen i de besatte områder som uholdbar som følge af de israelske myndigheders tilsidesættelse af humane hensyn. De menneskelige lidelser vokser dag for dag og omgående humanitær hjælp er nødvendig.

Folkekirkens Nødhjælp lægger ikke fingrene imellem. Israel anklages for dagligt og konsekvent at overtræde Geneve-konventionens bestemmelser omkring humane hensyn, som skal tages af en besættelsesmagt. En situation, der kun til stadighed forværrer. Palæstinensiske kvinder må nu føde ved de israelske kontrolposter, fordi ambulancerne forhindres i at nå frem og over 30 mennesker er døde som følge af, at ambulancer er blevet forhindret i at nå frem i tide.

Dialysepatienter og kræftpatienter forhindres i at rejse til de steder, hvor

de kan blive behandlet. Det bekræftes af Dansk Røde Kors. Ambulancerne stoppes ved checkpoints og bliver tilbageholdt i lang tid med fatale konsekvenser for civilbefolkningen til følge. Samtidig forhindres humanitær hjælp til palæstinenserne i at nå frem til deres bestemmelsessted.

Ifølge Folkekirkens Nødhjælp er det nødvendigt, at EU lægger et langt stærkere pres på Israel, så de humanitære hensyn overfor den palæstinensiske civilbefolkning ikke blev trampet under fode. EU har været alt for passiv og burde være gået langt mere offensivt ind for at sikre befolkningen - f.eks. ved at presse på for at sende internationale observatører til området. Et krav, som Israel og USA har afvist. Senest ved, at USA som nævnt har nedlagt sit veto i FN's sikkerhedsråd.

Folkekirkens Nødhjælp har netop sendt en appel til den danske regering - udenrigsminister Per Stig Møller - om øjeblikkelig handling for at sikre forsyningen af humanitær hjælp til de besatte områder og nødvendig ambulancekørsel. En appel, som Røde Kors støtter.

Kirkernes Verdensråd har desuden som en konsekvens af, at udsigten til at officielle, internationale FN-observatører bliver sendt af sted foreløbigt er mere end ringe, besluttet af sende sit eget korps af observatører til Gaza og Vestbredden.

Den bitre kendsgerning er den, at USA og Israel effektivt blokerer for verdenssamfundets vilje - og at dens 'moralske supermagt EU' intet seriøst gør for at stoppe den illegitime, krigsforbryderiske, FN-fordømte terrorkrig mod palæstinenserne.

USA vil bruge krigsforbryder i Sorø til at vælte Saddam

For nogle få måneder siden var der en vældig debat om terrorister i Danmark. Aviserne fandt frem til en tidligere irakisk hærchef, en notorisk krigsforbryder og masse-morder, som levede fredeligt og godt på såkaldt tålt ophold i Sorø. Den morderiske hærchef blev gjort til det store eksempel på 'terrorister, der fik husly i Danmark.'

Den daværende VK-DF-opposition larmede, så meget den kunne. De Konservatives retsordfører Helge Adam Møller krævede f.eks. daværende justitsminister Frank Jensens afgang.

Debatten blev blandet sammen med kravet om stramninger af flygtninge- og indvandrerlovgivningen - med en tendens til at fremstille alle flygtninge og indvandrere (og ganske særligt arabiske og muslimske) som potentielt farlige terrorister. Og nu er VK-regeringen så i færd med at gennemføre en 'terrorpakke', der forvandler Danmark til en politistat, og en diskriminerende og racistisk flygtninge- og indvandrerlovgivning.

Bomber over Bagdad i 1991. USA forbereder en gentagelse.

Hærchef i rampelys

Men hvad med hærchefen fra Sorø, som gav debatten kød og blod? Dengang skulle Nizar al-Khazraji fratages sit tålte ophold. Han skulle anklages og straffes som krigsforbryder, og officielt 'efterforsker' politiet stadig hans sag, indbefattet hans rolle som den ansvarlige hærchef for den barbariske giftgas-massakre på mere end 5.000 beboere i den kurdiske landsby Halabja i Nord-irak i marts 1988.

Eksgeneral Nizar al-Khazraji var øverste leder af den irakiske hær i de sidste tre år af krigen mellem Iran og

Irak (1980-88), og altså øverstkommanderende, da massakren i Halabja fandt sted og i en fase af krigen, hvor Irak i stadig større omfang brugte ulovlige og internationalt fordømte giftgasser mod

både soldater og civile. USA støttede (hovedsageligt) Saddam Husseins Irak, bl.a. med efterretninger og våben, i denne blodige og beskidte krig, som tjente USA-imperialismens strategiske interesser, og som kostede mere end 1½ million mennesker livet.

Før sin udnævnelse som hærchef var Nizar al-Khazraji øverstbefalende for det første armékorps og en højt dekoreret krigshelt. Ifølge Eli J. Lake, UPI, var al-Khazraji også stabschef, da Irak invaderede Kuwait. I 1996 flygtede han fra Irak som en af de højeststående irakiske officerer nogensinde - og fremstod som del af Den Irakiske Nationalkongres (INC), den vigtigste USA-sponserede og London-baserede oppositionsgruppe, som har som mål at vælte Saddam og gribe magten i Irak, den politiske repræsentant for det pro-imperialistiske irakiske bourgeoisie.

Og nu er han pludselig atter i rampe-lyset. Han er ved at blive hevet frem til ære, magt og værdighed i en fremtrædende rolle i den næste fase af USA's terrorkrig: Bush Jr.s endelige opgør med Bush Sr.s endnu overlevende fjende fra Golfkrigen i 1991: Saddam Hussein og Irak.

Ifølge Politiken undersøger det amerikanske udenrigsministerium mulighederne at bruge Nizar al-Khazraji, i en ledende militær og politisk rolle i en offensiv mod Saddam Hussein, hvis/når 'krigen mod terror' (eller 'terrorkrigen mod Mellemøsten') udvides. Al-Khazraji har ifølge avisen 'med glæde' stillet sig til rådighed for den

Over 1,6 mio. døde af sanktionerne

Den irakiske regering har meddelt FN, at 1,6 millioner irakere er døde af sygdomme, der ikke kunne behandles på grund af de sanktioner, som USA har sikret opretholdt siden Golf-krigen i 1990.

I alt 1.614.303 mennesker er døde som en konsekvens af sanktionerne.

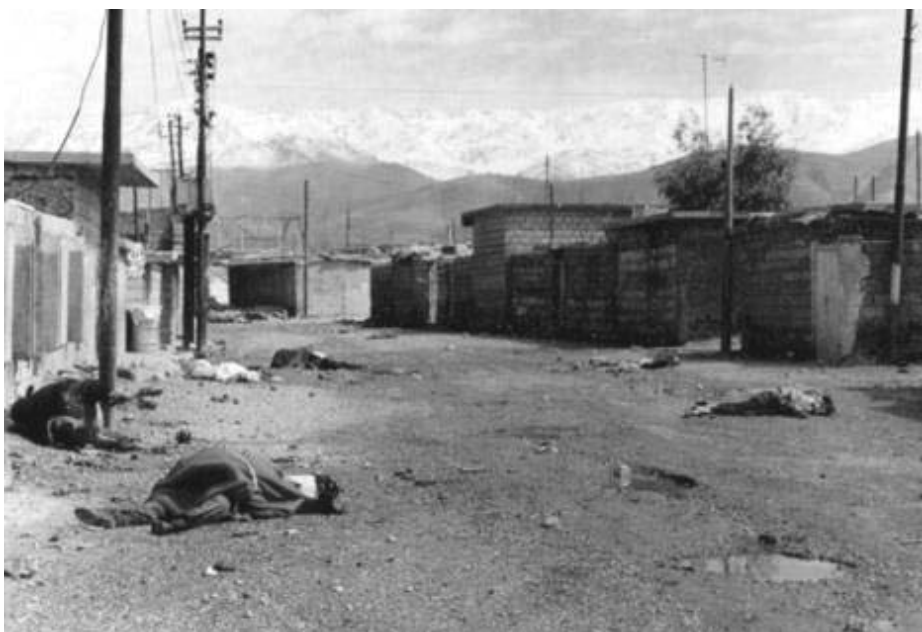
667.773 var børn under fem år.

Tallene omfatter perioden august 1990 til udgangen af november 2001.

De uhyrlige dødstal er aldrig blevet bestridt. Mere end 1,6 millioner døde irakere. Mere end halvdelen børn.

Sanktionerne er lig masse-mord.

Massakren på kurderne med giftgas i Halabja i Nordirak i marts 1988 var en af de uhyggelige krigsforbrydelser i sidste århundrede. Eksgeneral Nizar al-Khazraji, nu på "fålt ophold" i Sorø, er mistænkt for medskyld i denne massekre, og mange andre tilfælde af ulovlig brug af giftgasser.

amerikanske plan og den kommende krigsførelse, som er drøftet konkret i månedssvis.

Og nu mener de to regeringspartier, at der **ikke** må lægges hindringer i vejen for hans samarbejde med amerikanerne, herunder fri rejse til USA i denne hensigt. Officielt kan man ikke afblæse politiuundersøgelsen, man selv var medvirkende til at få gennemført. Men den vil med garanti munde ud i - ingenting.

Hvordan kan man tillade en mistænkt krigsforbryder at indgå i forhandlinger om en højtstående placering i et militært angreb på et andet land, samtidig med at sagen efterforskes af politiet? Det er helt uhørt.

Men som Politiken skriver: *"For amerikanerne kan det blive et irritationsmoment, at det danske politi er ved at undersøge, om den tidligere hærchef kan tiltales for forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser, fordi den irakiske hær dræbte og fordrev op mod 180.000 kurdere, mens han var hærchef."*

Ikke at det vil gøre fra eller til, for som en repræsentant for det amerikanske udenrigsministerium siger til ugemagasinet Weekly Standard, så vil ministeriet 'se på anklagerne', men

- Vi har en interesse i at arbejde med så bred en irakisk oppositionsgruppe som muligt.

Amerikansk invasionsplan

Foruden den amerikansk sponsorerede INC, der ledes af Ahmad Chalabi - og som er dybt kompromitteret som et instrument for USA - søger USA nu at samle en bredere anti-Saddam-koalition. I en række forberedende drøftelser i USA med repræsentanter for udenrigsministeriet og Pentagon, hvor der blev peget på Al-Khazraji til en fremtrædende rolle i angrebet på Irak (og evt. som kommende leder af den irakiske hær efter Saddam Hussein, evt. som forsvarsminister), deltog også repræsentanter for tre forskellige irakiske eksilofficersgrupper - Iraqi National Accord, Free Officers Movement og Iraqi Officers Movement. Desuden deltog de to regerende kurdiske partier i den kurdiske zone i det nordlige Irak Kurdistans Patriotiske Union og Barzanis Kurdiske Demokratiske Parti. At USA vil acceptere endnu en krigsforbryder som anti-Saddam-hærchef kan ikke undre nogen. Har de kurdiske partier i Irak også gjort det?

Ifølge reporteren Seymour Hersh fra bladet *New Yorker* arbejder USA og dets irakiske allierede på en plan, som går ud på at lade Ahmad Chalabi via Iran (som skulle have givet tilladelse hertil) bygge en base op i det sydlige Irak og proklamere sig som irakisk regering. Den skulle derpå anerkendes

af USA, som dermed vil kunne 'forsvare den' med specialtropper og massive luftbombardementer. Krigsforbrydergeneralen fra Sorø er en nøgleperson i den sammenhæng.

Sagen Nizar al-Khazraji er enkel nok: Krigsforbryderen og masse morderen var og er amerikansk agent, og USA er ved at planlægge indsættelsen af et nyt regime af krigsforbrydere, masse mordere og menneskerettighedsskændere i Bagdad til afløsning af Saddam Hussein. Sådan som det netop er sket i Afghanistan, der under stor international bevågenhed indsatte en flok CIA-agenter og krigshøvdinge, der er tilsølet af blod, som en 'legitim' og tilmed 'FN-ankendt' regering i Kabul til afløsning af det barbariske Taliban-regime.

VK-regeringen er en skændsel. En principløs og hyklerisk lakajregering.

Hele den penible, beskidte og groteske affære afslører kontant, hvad 'terrorlov' og 'terrorbekæmpelse' går ud på: at beskytte menneskerettighedskrænkerne og krigsforbrydere i amerikansk og vestallieret tjeneste og forfølge modstandere af imperialismen og dens svineri.

Sådan sagde VK i opposition

Da VK var i opposition, var der ingen ende på forargelsen over, at den daværende regering ikke greb ind over for den krigsforbrydermistænkte eks-hærchef.

De krævede simpelthen justitsministerens afgang.

Retsordfører Helge Adam-Møller (konservative):

- Jeg kan ikke forestille mig, at justitsministeren ikke har vidst, at der gik masse mordere frit rundt i Danmark uden at blive retsforfulgt. Derfor bør han træde tilbage. Og hvis han ikke har vidst det, så er det, fordi han ikke kan styre det store system, han står i spidsen for. Så må han også træde tilbage, sagde Helge Adam Møller.

I dag er justitsministeren konservativ.

Og krigsforbryderen en kærkommen gæst.

Indien-Pakistan i krig om Kashmir?

En af de alvorligste trusler mod freden i Asien og verden som helhed ligger i konfrontationen mellem Indien og Pakistan, som i perioden efter terrorangrebet på det indiske parlament er skærpet omtrent til bristepunktet med øget militæropbygning og daglige sammenstød langs delingslinjen i Kashmir.

Indien holder Pakistan ansvarlig for attentatet, som kostede tolv mennesker livet. Den indiske regering har udpeget to muslimske grupper i Pakistan, Lashkar-e-Toiba og Jaish-e-Mohammed, som bagmænd og vil have Pakistan sat på den amerikanske liste over stater, der huser terrorister. Det har med vrede set på det tættere samarbejde mellem USA og Pakistan i forbindelse med krigen mod Afghanistan, som kom i en situation hvor de indisk-amerikanske forbindelser stod over for en væsentlig udbygning.

Med det mislykkede terrorangreb på parlamentet som påskud og med Pakistan som ærkefjende har den indiske regering i sin udgave af 'krigen mod terror' fået øget opslutningen bag sin krigeriske politik og svækket den politiske modstand - indbefattet den omfattende modstand mod den indiske terrorlovgivning, den såkaldte POTO-lov, en af de mest åbenlyst fascistoide af slagsen, der er set på internationalt

plan, der allerede har betydet forbud mod nogle maoistiske partier.

Angrebet på det indiske parlament ses af den indiske Vajpayee-regering simpelthen som en udløber af Kashmir-konflikten, og den ser derfor det rigtige svar som 'en passende lærestreg' til Pakistan.

Det kunne i værste fald betyde krig mellem atommagter - og krig mellem to partnere i Bushs store 'antiterrorkoalition', som er fyldt med indre modsætninger. I ly af den amerikanske terror-krig har Rusland optrappet kampen i Tjetjenien, Sharon sin blodige og kriminelle kamp mod palæstenserne - og Indien og Pakistan kan blive et nyt brændpunkt med kampen om Kashmir i centrum.

Kashmir mellem regionale stormagter

Men også Kashmir-spørgsmålet har en historie, der går lige så langt tilbage som den israelsk-palæstinensiske konflikt. Kashmir - eller som det officielt betegnes som: Jammu-Kashmir - har stået i centrum for den pakistansk-indiske konflikt siden uafhængigheden fra England i 1947. Begge lande gør krav på Kashmir med dets omkring 12 millioner mennesker (hvoraf 70 pct. er muslimer, resten hovedsagelig hinduer,

sikher og buddhister).

Som resultatet af en opstand i 1947 og de følgende krige mellem Indien og Pakistan om Kashmir er landet delt af en 'våbenstilstands'- eller 'kontrol'-linje (LOC). Den østlige del med Jammu og Ladakh administreres af Indien, den vestlige del, kaldet 'Azad (Det Fri) Kashmir' styres af en lokalregering med stærke bånd til Pakistan.

Siden 1989 er kampen om Kashmir blevet skærpet. I den indisk-besatte del har befolkningen grebet til våben mod besættelsesmagten, der har placeret mere end 500.000 soldater for at knuse selvstændighedsbevægelsen.

Omfattende overgreb mod civile i den indisk-besatte del af Kashmir er veldokumenterede af internationale observatører og menneskerettighedsorganisationer som Amnesty International og Human Rights Watch. Mere end 50.000 er blevet dræbt siden 1990.

I 1948 vedtog FN's sikkerhedsråd en resolution, der anbefalede afholdelsen af en folkeafstemning for at afgøre Kashmirs status. En sådan folkeafstemning er aldrig blevet afholdt p.g.a. indisk modstand. I 1957 integrerede Indien Kashmir i sin ny forfatning, som erklærede, at 'staten Jammu og Kashmir er og skal forblive en integreret del af den indiske Union'.

Pakistan gør på sin side også krav på hele Kashmirområdet - og en del politiske observatører er af den opfattelse, at hverken den pakistanske eller indiske regering har haft en reel interesse i at få løst spørgsmålet. Ikke mindst fordi den uløste konflikt har kunnet give de to hære en fremtrædende placering - og sikret en stadig voldsommere oprustning.

Kashmir-konflikten beskrives ofte som en religiøs konflikt, men den er i bund og grund et spørgsmål om national selvbestemmelsesret. Kashmir er en undertrykt og delt nation, hvis folk har ret til at afgøre sin egen fremtid - og ikke som et bytte og en slagmark for de to reaktionære regionale stormagter Indien og Pakistan. På intet tidspunkt har der været noget, der bare lignede et flertal for en tilslutning til Indien.

Vi vinder en atomkrig, siger Indien

Indien vil overleve et pakistansk førsteangreb med atomvåben - men til gengæld vil udslette Pakistan med et hurtigt atomart gengældelsesangreb.

Den indiske krigsminister George Fernandes kom kort før nytår med en advarsel til Pakistan om ikke at anvende atomvåben eller overveje et atomart *first strike*. Det ville betyde nationalt selvmord - for Pakistan, erklærede han:

- Vi kunne tage et angreb, overleve og så slå igen. Pakistan ville være færdigt, sagde Fernandes, og tilføjede, at han ikke for alvor frygtede at atomvåben ville komme på tale i en konflikt.

Kampene mellem Indien og Pakistan har allerede krævet snesevis af soldaters liv på begge sider - og de har sendt titusinder civile kashmiranere på flugt i takt med eskalationen. Grænsekrigen er en realitet, om end ikke udviklet i fuld skala.

Fernandes erklærede i sit krigeriske interview, at hans militær, fra top til bund, var ivrige efter at kæmpe, og at de indiske forstærkninger snart var på plads:

- Alle er vilde med at komme i gang. Det der faktisk bekymrer dem mest er at tingene kan udvikle sig hen imod et punkt, hvor nogen pludselig siger, at der bliver ingen krig!

Selvstændighed?

Men om Kashmir skal være en del af Pakistan eller Indien - eller, som den voksende selvstændighedsbevægelse i stadig stærkere omfang kræver, blive en selvstændig stat - må afgøres ikke gennem krig, men gennem forhandlinger mellem parterne og i sidste ende af folket i Kashmir selv, f.eks. gennem den folkeafstemning, som aldrig er blevet afholdt.

Kashmireernes kamp for selvstændighed og mod en besættelsesmagt kan aldrig betegnes som terrorisme. Men det er lige præcis, hvad den amerikanske ambassadør i Indien Robert Blackwill gjorde for nylig, da han erklærede, at *'krigen mod terrorisme vil ikke stoppe, før angrebene mod Indien ophører'*. Den amerikanske ambassadør benægtede, at oprørerne i Kashmir er *'frihedskæmpere'*. Han sagde: *'En terrorist er en terrorist. De er ikke frihedskæmpere. Intet land vil blive tilladt at yde husly og beskyttelse til terrorister.'*

Blandt selvstændighedspartierne er Democratic Liberation Party (DLP), som ledes af Hashim Qureshi, der nylig er blevet prøveløsladt efter at have været fængslet for kapring af et Indian Airlines-fly. På en pressekonference den 25. december advarede han mod, at en Afghanistan-lignende situation udvikler sig i Kashmir med en masse selvbestaltede krigsherrer, og sagde, at nu skulle geværet lægges væk til fordel for en fredelig løsning. De sidste 12 års vold har rystet hele det sociale system, sagde han:

- Hvad der er sket i Afghanistan og på hele subkontinentet har gjort det klart for alle, at våbnene bærer ansvaret for den omfattende ødelæggelse. Våbnene kan tjene Delhis og Islambads formål, men for kashmirene bringer de ikke andet end storstilet ødelæggelse.

Han opfordrede både den indiske og pakistanske ledelse til at give autonomi til begge dele af Kashmir, som er under deres kontrol, og igangsætte en proces, som kan føre til fuldstændig uafhængighed for de folk, der lever i Jammu og Kashmir.

Også den største selvstændighedsbevægelse i Kashmir - All Parties Hurriyat (Freedom) Conference - har henstillet til både Indien og Pakistan om at udvise tilbageholdenhed.

Foghs frihed til monopolerne

Anders Fogh optrådte i sin nytårstale ikke i rollen som midtersøgende statsminister, men som nyliberal ideolog, der proklamerede at det 20. århundrede (også kaldet Socialdemokratiets århundrede) er slut - og at det 21. bliver — USAs!

Den nye højre-regering har travlt. Den nærer ikke bare en næsegrus beundring for den imperialistiske storebror USAs militære og økonomiske krigspolitik verden over. Statsminister Fogh forsøger sig også med samme taktik som USA's indsatte præsident Bush - *lad angrebene komme i en så hurtig og massiv bølge som muligt, før nogen for alvor når at reagere!*

Her i januar vil regeringen øge den danske krigsdeltagelse med flere danske soldater og materiel til USA's krig i Afghanistan. Den vil øge de i forvejen overskredne krigsbudgetter. Den vil gennemføre en nedskæring på 7 milliarder kroner på den nye finanslov. Og den vil haste sit forslag til terrorlov igennem, der betyder indførelse af rene politistatsmetoder.

Hver især er de nævnte ting kæmpeanslag mod den danske arbejderklasse og befolkning. Og tilsammen viser det en rakker-regering, der er ved at falde over sine egne ben for at udføre sine herrers ordrer. Ikke underligt at statsminister Fogh Rasmussen forsøger at camouflere disse handlinger som den højeste form for frihed:

"Det gamle århundrede, det 20. århundrede, var præget af klassekamp, folkemord, undertrykkelse, verdenskrige. Det var århundredet for de totalitære ideologier. Totalitære ideologier, i hvis navn mennesker blev undertrykt og dræbt for en påstået højere sag. Det var kollektivismens århundrede. Systemernes århundrede.

Lad os gøre det 21. århundrede til frihedens århundrede - præget af samarbejde, fred og respekt for det enkelte menneskes liv.

USA er udpeget som fjende af alverdens terrorgrupper. Det er ikke tilfældigt. For USA repræsenterer alt

det, som religiøse fanatikere og herskesyge tyranner frygter og foragter. Det amerikanske samfund er bygget på idéerne om personlig frihed, demokrati, menneskerettigheder og religiøs tolerance."

Hvor kvalmt kan det blive? Men bag de kvalmende dunster er der barske realiteter i regeringens politik. Regeringens påståede opgør med systemer - det formynderiske "velfærdssystem" til fordel for den enkeltes valgfrihed - er bare en anden måde at sige, hvad det egentlig handler om: *Nemlig fuld frihed for monopolerne.*

Væk med alle begrænsninger og hindringer for deres uhæmmende hærgen. Væk med tilkæmpede faglige rettigheder, regler og organisering. Væk med offentlige råd og nævn der kan lægge hindrede regler i vejen for monopolernes hærgen og udbytning af såvel mennesker, miljø og ressourcer. Væk med statsmonopoler på samfundsmæssige områder som transport, sundhed, uddannelse og kommunikation, når de står i vejen for at private monopol kan tjene penge på områderne.

Det er monopolerne, der kræver uhæmmet privatisering af samfundets værdier, og det er deres frihed og valgfrihed, regeringen værner om.

Regeringens krigs- og privatiseringspolitik skal slå tilbage, inden den for alvor ruller sig ud. Ikke med en "lad os vente og se" holdning. Ikke med den socialdemokratiske oppositions fingeraftryks-taktik. Men med et klart og utvetydigt NEJ. Ved at organisere konkrete protester mod regeringens forskellige tiltag og samlede politik. Ved at organisere solidaritet og sammenhæng i protesterne.

For regeringen er krigs- og krisepolitikken to alen ud af et stykke. De sætter ikke vandtætte skodder op på deres side af klassekampen. Arbejderklassens og dens allieredes styrke kommer heller ikke til fuld udfoldelse, hvis den begrænses til spredte og isolerede aktioner.

Flot resultat af den økonomiske indsamling: 210.000 kr.

Den økonomiske indsamling til Arbejderpartiet Kommunisterne og Kommunistisk Politik sluttede sammen med årets sidste dag. Resultatet blev rigtigt flot. Rundt omkring tælles de sidste penge sammen, men sikkert er det, at indsamlingen runder de 210.000 kr. Derfor en stor tak for alle de mange bidrag.

Hver en krone (og vi behøver heldigvis ikke skrive euro) betyder noget og vil komme til gavn.

Resultatet betyder, at en ny trykmaskine er i hus. Det nye år kan begyndes med en vigtig udvidelse af den revolutionære presse til at omfatte en egentlig pjece- og bogproduktion. Det er en side, der længe har været savnet, og hvor materialet har ophobet sig – klar til trykning og videre ud gennem de mange hænder til gamle og nye læsere.

Allerførst på listen over bøger står den gamle kommunist og APK-medstifter Anker Holms selvbiografi, som også er et rids af den danske kommunes historie i det 20. århundrede.

Nu går arbejdet i gang med indkøb, indretning og klargøring af lokaler og teknik.

Den revolutionære teori og politik har det bedst, når den bliver brugt, studeret og diskuteret. Med de omfattende begivenheder i klassekampen, de internationale krige og konflikter, som imperialismagerne skærper i et stadig hurtigere tempo, er der brug for den revolutionære viden, der kan skære igennem.

Vi har i det forløbne år kastet os i skabelsen af det elektroniske dagblad på nettet og dermed den nyeste teknologi og formidling af viden. Det er blevet en stor succes. Men det betyder ikke, at vi smider gode og afprøvede sider som den trykte pjece og bog ud med badevandet. Tværtimod vil vi bruge alle de midler, der er, for at udvikle og viderebringe den alternative revolutionære presse og dens synspunkter.

Endnu engang tak til alle for det flotte resultat.

Alle læsere ønskes ET RØDT NYTÅR

Kommunistisk Politik

1. januar 2002

Landskonference for Palæstina-solidaritet lørdag den 2. februar i Odense

Tidligere på året, hvor en række Palæstinavenner og Palæstina-initiativer mødtes i Odense, blev det besluttet at gøre Odense til vært for en ny konference i begyndelsen af 2002. Datoen er nu endelig fastlagt til at være lørdag den 2. februar 2002 i Internationalt Hus.

På mødet vil der bl.a. blive diskuteret den ekstremt desperate situation, det palæstinensiske folk udsættes for af den israelske besættelsesmagt på trods af gentagne FN-resolutioner, samt hvad der kan gøres i fællesskab. Det er meget presserende, at der nu udvikles et verdensomspændende pres på den israelske besættelsesmagt. Israels trampen på folkeretten, på verdenssamfundets beslutninger og konventioner må have et modsvar. Derfor vil der også blive diskuteret bl.a. landsopbakning om en Boykot Israel-kampagne i Danmark.

Til orientering kan oplyses, at der allerede eksisterer boykotkampagner i bl.a. Sverige, Norge og England.

Nærmere oplysninger og kontakt

Mahmoud Abo Chouk - tlf 27283818
Henning Paaske Jensen - tlf. 20953217
Bent Hansen, Kolding

Palæstinainitiativet i Odense

Ta' Faklen!

Bliv Fredsvagt
(Fakkelvagt v/ Christiansborg: 23460793)

**Fredsvagten foran
Christiansborg står der
stadig -
Hver eneste dag**

*Den permanente fredsvagt foran Christiansborg har været der siden forslaget om dansk krigsdeltagelse med korvetten Niels Juel blev fremsat.
I mere end 75 dage.
Dagligt 7-21.*

**Meld dig og vær med!
Kontakt på tlf: 23460193**

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.apk2000.dk

Strøtanker ved årsskiftet 2002

En håbløs opgave. At skrive om det værste år, jeg har oplevet.

Den ene halv- eller helfascist efter den anden er blevet demokratisk valgt til statsleder.

Bush, Sharon, Berlusconi og sikkert flere endnu, som rosinen i pølseenden hr. Fjogh.

Krige og mord er mange steder fulgt

efter.

Den 15-årige mulat i Norge, myrdet af nazister.

En ung demonstrant i Genova, myrdet af militaristisk politi.

En peruviansk fagforeningsleder, myrdet.

Utalige palæstinensere og afghanere, myrdet i krigen mod terrorister.

Argentinerne i opstand mod et barbarisk system, myrdet af et brutalt politi.

Det er bare de mest iøjnefaldende tilfælde. Hundreder tusinder andre døde for tidligt i den menneskefjendske verden, der følger i imperialismens kølvand.

Som altid, når det se sortest ud, spirer håbet og kampånden. Så til alle jer, der gør noget sender jeg denne hilsen med Nordahl Grieg's digt fra 1939 (norsk).

Gbe

Nordahl Grieg, 1902-1943
Oliemaleri af Jørgen Buch

TIL NORDENS UNGDOM

*Så sant som vinteren, kald og mørk,
blit sprenget av sjø og blomst og bjørk,
mens seiers-solen flommer, -
har menneskesinne i sin glød
den samme makt mot frost og død.
Vær hilset, Nordens sommer.*

*I motløshetens tunge tid
vær dere mot, vær lys. Vær strid.
Av dere skal det kreves
at tvil og angst og kuldegross
bliver sopt en solskinnsdag tilsjøs,
Fei vekk et ord: forgjeves.*

*Hvor innestengt i dette ord
går slekten rundt og vet og tror
at den kan intet makte.
Forgjeves alt ... Bryt fengslets ring,
den døde tro på ingen-ting,
fornekt det og forakt det.*

*Hvor grusom dømmer dette ord
hver ven av oss i Spanias jord ...
De falnes liv skal leves
i håpet vårt. En motløs dag*

*vil kvele deres åndedrag.
Da vil de dø, forgjeves.*

*Håpet er alt. Hvad hjelper jern
hvis ikke håpet er vårt vern.
Selv midt i giftgass-nøden
vil den som engang valgte fri
et verdenshåp å ånde i
ha makt å trosse døden.*

*Du fjerne jord med rett og fred,
vår kjærlighets, vårt arbeids sted,
med lek av glade unger, -
det er den fremtid som vi vil,
det er den luft som strekker til
en stund for våre lunger.*

*I sommervindens dype pust
i livets groende august
skal våre faner heves
som viljen gjennom denne tid,
til håpets vakt, til håpets strid,
hvor intet er forgjeves.*

Nordahl Grieg

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Individets frihed via privatiseringer

- *Denne hånd slår hårdt. Den anden er jeg selv bange for,* lyder et alment reklameindslag for et af de utallige telefonselskaber, der er skudt op i kølvandet af privatiseringens hellige navn.

De konkurrerer på livet løs; - til fordel for forbrugerne, får vi at vide. Der er bare lige den hage ved det, at det er ret svært at finde ud af, hvorfor det er givtigt at betale en lavere takst, hvis man skal betale det hele tilbage i gebyrer. Det samme gælder bankernes loketilbud. Det gælder forsikringsselskabernes tilbud. Det gælder TV-kanalernes udbud. Det gælder det frie sygehusvalg, skolevalg.....

Men vi har snart opnået den fuldstændige, individuelle frihed til at vælge, i hvilket selskab vi helst vil tages i røven. På visse punkter bliver den del af arbejderklassen, der har et arbejde, "forfordelt". Det gælder eksempelvis retten til at blive behandlet i sygehusvæsenet. De større virksomheder har nemlig ikke "råd" til at lade arbejdskraften stå på ventelister, så de kan tegne adgangskort til umiddelbar behandling på diverse - heriblandt udenlandske - private hospitaler. Så må de arbejdsløse hoftepatienter vente.

VK-regeringen planlægger at fuldføre Nyrup-regeringens korstog under EU's direktiver hele vejen igennem. For at tildele befolkningen den fuldstændige lyksalighed skal de sidste rester af statsstyret og -kontrolleret virksomhed udliciteres og privatiseres. Det gælder transport og omdeling af breve og pakker. Det gælder jernbanenettet, skinner og ledninger samt strømforsyning til togene.

Det sidste skud på stammen er Arriva's overtagelse af togdriften i det vestjyske, som på trods af alle erfaringer fra deres misligholdelse af samme i England. ISS med finansminister Thor Pedersen i bestyrelsen har erkendt, at

**Udviklingen maner til kamp.
Så meget mere
beskæmmende er det, når
LO's formand, Hans Jensen,
gør sig til talsmand for
forsoning og samarbejde.
Hans Jensen opfordrer på
LO's og forbundsledernes
vegne til at regeringen
indleder en forpligtende
dialog med fagbevægelsen**

Faglig kommentar

de er miskrediteret i forhold til børnepasning; - nu skal det i stedet gå udover de ældre og syge.

VK-regeringen fører et ideologisk felttog i privatiseringens navn. Det er et faktum. De sidste tvivlere burde være overbevist efter Fogh's nytårstale. Under floskler om individets rettigheder, om mennesket, der skal sættes over systemet, om kampen mod kollektivismen skjuler han meget dårligt sit ærinde.

På den anden side fortsætter regeringen blot, hvor Socialdemokratiet måtte slippe tøjlerne. Det var Nyrup, der fortsatte 80'ernes Schlüter-privatiseringspolitik. Det fik RiBus-chaufførerne at smage.

I den sidste ende er det EU, der bestemmer hastigheden.

Det centrale i felttoget er, hvem det gavner og hvem, der skal betale. Privatiseringen giver de rige adgang til

goderne; mens flertallet må se til fra sidelinien. Regningen udstedes til arbejderklassen, som må lytte til DSB's forklaringer om togforsinkelser, som er tvunget indlagt i det stadigt forringede offentlige skolesystem, som i almindelighed ikke har råd til "goderne" i brugerbetalingens paradys. Det er arbejderne, der betaler i form af fyr-sedler eller forringede overenskomster, der er naturgivne, når virksomhedsoverdragelserne og de efterfølgende fusioner træder i kraft.

Det er skævvridning, der vil frem. Det vender den sociale tunge ende nedad!

Udviklingen maner til kamp. Så meget mere beskæmmende er det, når LO's formand, Hans Jensen, gør sig til talsmand for forsoning og samarbejde. Hans Jensen ønsker en dialog med regeringen, fordi han har opfattet, at VK's politik vil skabe usikkerhed fremtiden:

"Lad os få en sammenhængende vision for udviklingen af velfærden de næste ti år", udtaler han i sit nytårsbudskab. Hans Jensen opfordrer på LO's og forbundsledernes vegne, at regeringen indleder en forpligtende dialog med fagbevægelsen.

VK-regeringens vision er tydelig nok! Der er ingen grund til at søge indflydelse eller samarbejde. Der er grund og basis for protester og aktioner. Det nye år vil afdække, hvorvidt arbejderklassens talsfolk kender deres besørgelsestid. Der er ikke længere hensyn til socialdemokratiske regeringer at tage. Initiativet ligger i hænderne på arbejderklassen - i arbejde, på dagpenge eller anden form for offentlig forsørgelse.

Men perspektivet er ikke kun at vælge regering - det handler om at tilte deres politik!